

ආරක්ෂා විද්‍යා ප්‍රවේශන

EniGma : ඩීඑම්

අංක 11

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ 676

H.A.C.K เจาะระบบ ไชรทัสมรณะ เล่ม 11

ผู้เขียน : EniGma

พิมพ์ครั้งแรก : พฤษภาคม 2555

ISBN 978-616-00-0208-5

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

บรรณาธิการเล่ม : ประวิทย์ สุวณิชย์

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิง รูปเล่ม : วรารรณ ไบเมชลี

พิมพ์ที่ : บริษัทวี.พี.เอ็น (1991) จำกัด

เจ้าของผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภัทร พองไชย์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกชะไชย

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สินธุ์ พรสว่างโรจน์

จัดจำหน่าย : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0-2940-3855-6 โทรสาร 0-2940-3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

ราคา 120 บาท

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย

การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุด

ไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0-2940-3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคมผู้จัดพิมพ์
และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย

และนำหรือวิจารณ์หนังสือเล่มนี้ได้ดี

www.thaibookrecommend.com

พืพูน
กรุณาখনอสนยต
www.greenread.com

อ่านได้บน

คำเตือน

ดูเหมือนว่าคำเตือนที่ผมส่งไปหลายครั้งไม่ได้กระตุ้นความสนใจให้พวกคุณทำตาม

ขณะนี้เงาอันตรายทาบทับลงมาบนการดำเนินชีวิตของพวกคุณอย่างไม่รู้ตัว จนหมดทางแก้ไขแล้ว

ขอแสดงความเสียใจ ผมบอกได้อย่างเดียวว่า พวกคุณหมดโอกาสหันหลังกลับ มีแต่ต้องเดินหน้าเท่านั้น

คุณยังเหลือทางเลือกอีกสองทางเท่าที่จะเลือกได้ในขณะนี้
หนึ่ง คือเสี่ยงมุ่งหน้าเผชิญอันตรายเพียงลำพัง หากคุณคิดว่า
มั่นใจพอ

หรือรอการติดต่อจากเรา ไม่ต้องหวังว่าเราจะหาคุณไม่พบ
แล้วเจอกัน หวังว่าคุณจะมีชีวิตรอดอยู่เมื่อถึงเวลานั้น

ด้วยความปรารถนาดี

EniGma

www.satapornbooks.com

สิ่งไม่คาดคิดที่แทรกเข้ามา

บริเวณทางเดินยาวด้านบนกำแพงป้อมปราการเรือนจำ หมายเลขหนึ่ง หมายเลขเก้าและ Mr. Z กำลังพุ่งทะยานไปตามทางเดิน ด้วยความเร็วสูงสุดเท่าที่กำลังขาของพวกเขาจะพาร่างไปได้ ความกังวลในใจของหมายเลขเก้าเพิ่มขึ้นหลายเท่า หลังจากจัดการกับพวก รัฐบาลเงาที่ไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะปรากฏตัวขึ้นที่นี่ ชายหนุ่มคิดว่า สาเหตุที่พวกมันปรากฏตัวขึ้นต้องมีอันตรายนั่น ทำให้มันดำดิ่งน้ำตาล ที่กำลังสาดประกายกร้าวปรากฏความวิตกชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ

“คุณรู้งักรับ อีกไกลไหมกว่าจะถึงจุดที่เราจะหย่อนตัวลงไปยัง ตึก A?”

หมายเลขเก้าติดต่อกลับไปยังรัฐที่โดยสาร ฮ. บินวนอยู่รอบๆ เกาะเรือนจำ

“อีกไม่เกินห้าสิบห้าเมตรค่ะ แต่ก่อนจะถึงจุดหย่อนตัวต้องผ่าน
ป้อมรักษาการณ์อีกหนึ่งป้อม”

รู้จบขณะกวาดตามองแผนที่เรือนจำซึ่งปรากฏอยู่บนหน้าจอ
คอมพิวเตอร์

“ป้อมรักษาการณ์ไม่ใช่ปัญหา ขอขอบคุณมาก แล้วทางด้านคนอื่น ๆ
เป็นยังไงบ้าง”

“Mr. O กับ Mr. E กำลังมุ่งหน้าไปยังจุดหมายค่ะ หลังจากแยกตัว
กับคุณ พวกเขาปะทะกับเจ้าหน้าที่เรือนจำแต่ก็ผ่านไปได้ด้วยดี”

“ขอบคุณมาก ถ้าสังเกตเห็นอะไรผิดปกติโดยรอบเกาะรีบติดต่อ
กลับมานะครับ”

รู้รับคำ หลังจากนั้นหมายเลขเก้าก็ตัดการติดต่อไป นัยน์ตา
สีน้ำตาลสาดประกายกรำรูนแรงยิ่งกว่าเดิม เมื่อพบว่าป้อมรักษาการณ์
อยู่ห่างออกไปด้านหน้าในระยะไม่กี่สิบเมตร ในป้อมมีเจ้าหน้าที่เรือนจำ
ติดอาวุธหนักสองคน ทั้งคู่ยังไม่สังเกตเห็นการมาของผู้บุกรุก

หมายเลขเก้าหันมาสบตากับ Mr. Z ที่วิ่งอยู่ด้านข้าง ส่งสัญญาณ
บอกว่าตนจะเป็นคนลงมือเอง

ชายหนุ่มย่อตัวลงเร่งเข้าพลังขาจนกล้ามเนื้อเกร็งกระตุก เพิ่ม
ความเร็วพาร่างพุ่งทะยานจนเกิดเสียงแรงลมเสียดปะทะ!

ระยะห่างสิบกว่าเมตรรูปหดลงภายในเวลาไม่กี่วินาที หมายเลข
เก้าเข้าประชิดตัวเจ้าหน้าที่เรือนจำที่ยืนอยู่ด้านขวาอย่างเงียบกริบ
ทันใดนั้นเสียงวัตถุบางอย่างแตกพลั่กดังขึ้น

“นี่?”

เสียงนั้นกระตุกความสนใจเจ้าหน้าที่คนนั้นจนอุทานพร้อมกับ

เหลียวมอง แต่ภาพแรกที่เขาเห็นเมื่อเหลียวกลับมาคือนัยน์ตาสีน้ำตาล
คู่หนึ่งที่ยังแวววาวมาดังตัวเขา เป็นนัยน์ตาที่เต็มไปด้วยความดุเดือดรุนแรง

ดวงตาเจ้าหน้าที่คนนั้นลุกโผลง เมื่อหันมาพบกับผู้บุกรุกที่ไม่
คาดคิด เขาถลนถอยพยายามจะยกปืนขึ้นประทับเล็งไปยังหมายเลขเก้า
แต่ก็ซ้ากว่าการลงมือที่ว่องไวเท่ากับความคิดของเอเยนต์หนุ่ม

หมายเลขเก้าตัวดีมือคือว่าจับปากกระบอกปืนกลแล้วออกแรง
บิด!

ด้วยพลังจากเครื่องควบคุมไมโครคอนเดรียที่ส่งพลังงานกระตุ้น
กล้ามเนื้อทั่วร่าง ทำให้ปากกระบอกปืนถูกหมายเลขเก้าบิดจนงอโค้งขึ้น
ไปด้านบน

เจ้าหน้าที่เรือนจำอ้าปากค้างถลนถอยหนียิ่งกว่าเดิม แต่ก่อนที่เขา
จะเปล่งเสียงร้องออกมา

พลั๊กก!

หมัดของหมายเลขเก้าปลิ้นพุ่งเข้ากระแทกใส่ปลายคางของเขา
อย่างแม่นยำบันลือสติจนดับวูบไป

เจ้าหน้าที่เรือนจำหลับกลางอากาศก่อนจะล้มพุบลง เสียงร่ำ
ของเจ้าหน้าที่เรือนจำคนแรกที่คิดว่าล่งปะทะพื้นทำให้เจ้าหน้าที่คนที่สอง
หันมามอง

“เฮ้ย! อีอกกก!”

เขาอุทานพร้อมกับหันปากกระบอกปืนเล็งใส่หมายเลขเก้า แต่ก็
ส่ายเกินไปเพราะเอเยนต์หนุ่มเข้าประชิดตัวเป่าหมายได้สำเร็จ
หมายเลขเก้าอัดกำปั้นกระแทกเข้ากลางหน้าอกของเขา แรงปะทะพุ่ง
ตรงไปยังลิ้นปี ทำเอาเจ้าหน้าที่ไซคร้ายจุกกระอักจนพุดอะไรไม่ออก ได้แต่

แค้นล้าลั้กตัวงอ

ก่อนที่จะถูกฟาดซ้ำเข้าที่ท้ายทอยสะบั้นสติด้ับวบลง

หมายเลขเก้าใช้เวลาลงมือตั้งแต้ต้นจนจบไม่ถึงหกวินาทีด้้วยซ้ำ!

หมายเลขเก้าเหลือบมองไปยังกล้องวงจรปิดที่ติดอยู่ในป้อมรักษาการณ์ ชายหนุ่มพบว่ากล้องถูกยิงจนแตกกระจายอย่างทีคิดได้ แน่แน่นอนว่าเป็นฝีมือของ Mr. Z ทีล้นกระสุนออกไปขณะที่เขาพุ่งเข้าประชิดตัวเป้าหมายพอดี เสียงกล้องโดนยิงแตกจึงกระตุกความสนใจของเจ้าหน้าที่เรือนจำ

ความจริงหมายเลขเก้าตั้งใจจะใช้วิธีลอบเข้ามาอย่างเงียบทีสุด แต่เพราะการปรากฏตัวของพวกรัฐบาลเงาทำให้ชายหนุ่มต้องเร่งมือมากขึ้น การใช้ระเบิดอิเล็กทรอนิกส์รบนรบกวนระบบกล้องวงจรปิดคงเสียเวลามากเกินไป

หมายเลขเก้ากวาดตามองไปโดยรอบเพื่อตรวจสอบว่าไม่มีอะไรผิดปกติขณะที่ Mr. Z ตามมาสมทบ เอเยนต์หนุ่มมองไปยังร่างของเจ้าหน้าที่เรือนจำทั้งสองคนที่ล้นสติคาพ้น สภาพทีเห็นทำให้ไม่ต้องเอ่ยถามว่าทุกอย่างเรียบร้อยหรือไม่

“ตรงนั้น”

หมายเลขเก้าพุดขึ้น เขาชี้ไปยังยอดตึกสูงทีห่างออกไป มันคือตึกเรือนจำ A ทีเป็นเป้าหมายของพวกเขา ตัวตึกมีลักษณะเป็นแท่งสี่เหลี่ยมสีเทาหม่นสูงตระหง่าน โดยรอบด้านของตัวตึกเป็นสภาพปิดทึบไม่มีช่องว่างหรือหน้าต่างระบายอากาศ มองดูราวกับแท่งคอนกรีตยักษ์มากกว่าจะเรียกว่าตึกหรือตัวอาคารด้้วยซ้ำ

“คุณรู้ด้รับ เรามาถึงแล้ว ขอแผนผังของตึก A ด้้วย”

หมายเลขเก้าหลุดผ่านเครื่องสื่อสารในหู ติดต่อกลับไปยังห้องที่รอสนับสนุนอยู่บน ฮ. ซึ่งกำลังบินวนรอบเกาะในระยะไกล

“คะ”

ห้องรับคำก่อนจะพรมนิ้วลงบนคีย์บอร์ดเรียกข้อมูลออกมาส่งให้หมายเลขเก้า เสียงสัญญาณสั้นๆ ดังขึ้นพร้อมกับแถบแสดงสถานะการส่งผ่านข้อมูลที่ปรากฏขึ้นบนเครื่อง pda ขนาดเล็กที่อยู่ในมือของหมายเลขเก้า ใช้เวลาไม่กี่วินาทีข้อมูลที่ห้องส่งมาก็ครบสมบูรณ์ ชายหนุ่มกวาดตามองแผนผังตึกที่ปรากฏบนหน้าจออยู่ชั่วครู่ ก่อนจะหันไปสบตากับ Mr. Z บอกให้เขาลงมือ

Mr. Z พยักหน้ารับ เขาเดินเข้าใกล้ขอบระเบียงทางเดิน นัยน์ตาสีมรกตหรือลึมนองไปยังตึกเป้าหมายอย่างวิเศษระหิ เขากำลังคำนวณระยะห่างระหว่างตึกกับจุดที่ตนยืนอยู่ ก่อนจะยกปืนติดปลายฉมวกขึ้นประทับเล็ง

เท่าที่กะประมาณด้วยสายตา Mr. Z พบว่าจากจุดที่ตนยืนอยู่ห่างจากตึกเป้าหมายเกือบสิบห้าเมตร ซึ่งไม่เป็นปัญหากับความยาวของเชือกที่ติดฉมวก ปัญหาเฉพาะหน้าเพียงข้อเดียวตอนนี้คือการหาจุดที่จะใช้เป็นปลายฉมวกยิงใส่ เพราะบริเวณดาดฟ้าตึกนั้นเป็นสภาพเปิดโล่งไม่มีสิ่งก่อสร้างหรือโครงอาคารใดที่ต่อยื่นออกมาและมีพื้นที่เพียงพอให้ปลายฉมวกแหลมเจาะใส่และลึกลงไปมากพอที่จะรับน้ำหนักของพวกเขา

ตามแผนการที่วางไว้ พวกเขาจะโหนตัวไปตามเชือก ทิ้งตัวลงที่ดาดฟ้าตึก ก่อนจะเข้าสู่ด้านในทางช่องระบายอากาศที่ซ่อนอยู่ใต้พื้น ซึ่งต้องใช้แผนผังของตัวตึกในการตรวจหา

ในที่สุด Mr. Z ก็ตัดสินใจเลือกยิงใส่ตึกด้านหนึ่งต่ำลงมาจาก

ขอบควดฟ้าประมาณครึ่งเมตร เพราะผิวสัมผัสที่เรียบบ้าง เมื่อปลาย
ฉนวนแหลมปักลึกลงไปน่าจะมั่นคงมากพอสำหรับรับน้ำหนักพวกเขา
ทั้งคู่ ถึงแม้จะมีปัญหาเล็กน้อยตอนที่ต้องพลิกเหวี่ยงตัวขึ้นไปบนควดฟ้า

แต่ Mr. Z คิดว่าคงไม่เกินความสามารถของพวกเขาทั้งคู่

นัยน์ตาสีมรกตสาดประกายคมกริบขณะที่ Mr. Z เหนี่ยวไก
ปล่อยปลายฉนวนแหลมพุ่งไปยังบริเวณเป้าหมายที่เล็งไว้ เกิดเสียงขวับ
ดังขึ้นขณะที่ฉนวนแหลมพุ่งออกจากปืนมุ่งไปยังตึก

แต่ภาพเหตุการณ์ที่ปรากฏแก่สายตากลับไม่เป็นไปตามที่คาดไว้
นัยน์ตาสีมรกตเบิกกว้างอย่างงุนงง ขณะที่เสียงเคล้ง! ดังขึ้น

ปลายฉนวนแหลมพุ่งเข้าปะทะกับจุดที่ Mr. Z เล็งไว้อย่างแม่นยำ
แต่ไม่สามารถเจาะทะลุผนังตึกได้ ปลายฉนวนกระดอนออกมาทันทีที่
ปะทะกับตัวตึกพร้อมสะเก็ดไฟแลบปลาด

Mr. Z รีบกระตุกปลายเชือกสาวฉนวนกลับมาอย่างรวดเร็วก่อนที่
ปลายฉนวนแหลมจะร่วงลงพื้น

เมื่อเห็นปลายฉนวนที่กลับมาอยู่ในมือ นัยน์ตาสีมรกตยิ่งปรากฏ
อาการตระหนกชัดเจน เพราะปลายฉนวนแหลมที่แทงทะลุหินผาหนาๆ
ได้ กลับอบิน!

“สงสัยจะมีปัญหาแล้วละครับ”

Mr. Z พูดขึ้น หันไปสบตากับหมายเลขเก้าที่ยืนอยู่ข้างๆ
หมายเลขเก้าเองก็กำลังมองไปยังปลายฉนวนที่อบิน นัยน์ตาสีน้ำตาล
แสดงอาการกังวลชัดเจน

“แสดงว่ายังมีเรื่องที่เราไม่รู้เกี่ยวกับเรือนจำนี้อยู่อีก”

หมายเลขเก้าเปรยกับ Mr. Z ก่อนจะสัมผัสเครื่องสื่อสารในหู

ติดต่อกลับไปยังรุ่ง

“คุณรุ่งครับ ผมขอข้อมูลตัวตึกเป้าหมายอย่างละเอียดอีกครั้ง
ได้ไหม ดูเหมือนเราจะเจอปัญหาแล้วละ”

“ที่ให้ไปก็เป็นข้อมูลของตัวตึกที่ละเอียดที่สุดแล้วนะคะ!”

รุ่งบอก ขณะที่เธอพรมนิ้วลงบนคีย์บอร์ด กวาดตามองหน้าจอ
แสดงผลของคอมพิวเตอร์ เรียกข้อมูลมาดูอีกครั้ง แต่เธอก็ไม่พบว่ามีอะไร
ตกหล่นไป ข้อมูลที่เธอส่งให้หมายเลขเก้าครบสมบูรณ์แน่นอน

“มีปัญหอะไรหรือคะ โครงสร้างของตัวตึกไม่เป็นเหมือนข้อมูลที่
ให้ไปหรือคะ”

“ในส่วนของข้อมูลโครงสร้างตึกและเรื่องอื่นๆ ถ้าคุณยืนยันว่า
ครบถ้วนสมบูรณ์ผมก็มั่นใจว่าคงไม่ผิดพลาดแน่ครับ แคลงถามย้ำดู
เท่านั้น เพราะตอนนี้ผมกำลังเจอปัญหาที่คาดไม่ถึง”

หมายเลขเก้าบอก ก่อนจะอธิบายให้รุ่งฟังเรื่องผนังตึกที่ไม่
สามารถใช้ฉนวนเจาะทะลุ เพื่อให้เป็นจุดยึดเหนี่ยวสำหรับโหนตัวไปยัง
ดาดฟ้าได้

“มีปัญหาที่แรงขับของอุปกรณ์ตอนที่ยิงรีเปล่าคะ”

“ไม่ใช่แน่ครับ ตอนที่ผมลั่นไกปืนยิง ฉนวนอยู่ในสภาพปกติ
แน่นอน”

Mr. Z พุดผ่านเครื่องสื่อสารไปยังวงสนทนาเดียวกันกับรุ่งและ
หมายเลขเก้า

“ปัญหาคงไม่ได้อยู่ที่อุปกรณ์หรือครับคุณรุ่ง น่าจะเป็นเพราะ
สภาพพื้นผิวของผนังตึกต่างหาก”

หมายเลขเก้าพูดขึ้น เขาสืบท้าเดินเข้าไปใกล้ขอบระเบียงทางเดิน

นัยน์ตาสีน้ำตาลที่มองไปยังตึกเป้าหมายเจ้าปัญหาปรากฏอาการคิดวิเคราะห์

“ถ้าอย่างนั้นดิฉันจะสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับพื้นผิวของวัสดุที่ใช้สร้างผนังตึกให้อย่างละเอียดอีกครั้งนะคะ”

รุ่งพูดขึ้นพลางรวีนิ้วลงบนคีย์บอร์ดเพื่อตรวจหาข้อมูลที่เธอมีอยู่

“ไม่เป็นไรครับ ขอขอบคุณมาก ผมพอจะรู้แล้วว่าจัดการปัญหานี้ยังไง แล้วจะติดต่อกลับไปนะคะครับ”

หมายเลขเก้าตัดบทสนทนาากลางคัน ก่อนจะตัดการสื่อสารไป

“Mr. Z คุณคิดว่าจุดที่พวกเรายืนอยู่กับตาดฟ้าตึกมีระยะห่างเท่าไร”

หมายเลขเก้าหันมาถามเอเยนต์หนุ่ม ทำเอา Mr. Z งงไปชั่ววูบก่อนจะตอบ

“น่าจะอยู่ที่สิบสี่ถึงสิบห้าเมตรครับ”

คำตอบของ Mr. Z เรียกรอยแฉะเยิ้มขึ้นบนมุมปากของหมายเลขเก้า

“แค่นี้ไม่น่าจะยาก”

หมายเลขเก้าเปรยเบาๆ ก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบฉมวกแหลมที่อยู่ในมือของ Mr. Z มาถือไว้โดยไม่พูดอะไรอีก เขาสืบเท้าเข้าประตูติดขอบระเบียงทางเดิน นัยน์ตาสีน้ำตาลทั้งสองข้างมองเขม็งไปยังตึกเป้าหมาย ชายหนุ่มสุดหยาใจเข้าลึกก่อนจะหลับตาลงช้าๆ ปล่อยให้ลมรัตติกาลกรีดผ่านร่างที่ยืนแน่นิ่ง ทำเอา Mr. Z ที่ยืนอยู่ด้านหลังได้แต่มองหมายเลขเก้าด้วยความสงสัย

ไม่กี่วินาทีให้หลังหมายเลขเก้าพลันลืมตาขึ้น นัยน์ตาสีน้ำตาล

สาตประกายคมกริบ เขาระบายลมหายใจทางปากอย่างแรงจนกลายเป็นเสียงคำรามแหบต่า ทันใดนั้นใบหน้าของชายหนุ่มพลันเกร็งขม็ง กล้ามเนื้อที่กว้างปืบเกร็งจนร่างสั่นกระตุก กล้ามเนื้อที่พองตัวขึ้นอย่างผิดปกติ ดุนหนูนูนขึ้นมาจนสามารถมองเห็นผ่านชุดรัดรูปสีดำที่หมายเลขเก้าสวมได้อย่างชัดเจน!

“จับปลายเชือกไว้ดีๆ นะครับ!”

หมายเลขเก้าหันมาบอกพลางแสร้งยิ้มให้ Mr. Z เป็นอีกครั้งในเวลาไม่ถึงนาทีที่นายน์ตาสีมรกตเบิกกว้างด้วยความตระหนกขณะที่มองการกระทำของชายหนุ่ม

หมายเลขเก้าคาบหมวกปลายแหลมไว้ในปาก ขณะทำแขนทั้งสองข้างที่กล้ามเนื้อกำลังผุดกระตุกไปบนระเบียงทางเดินเพื่อยกร่างให้ลอยขึ้น ก่อนจะคว้าตัวลงขาทั้งสองข้างที่เร่งรื้อพลังจนเต็มที่ยื่นจดหน้าอกโครม!

เกิดเสียงอัดปะทะดังขึ้น ขณะที่หมายเลขเก้าเหยียดขาทั้งสองข้างออกอย่างรวดเร็ว ฟุ้งกระแทกเข้าที่พื้นทางเดิน ดิดร่างจนฟุ้งทะยานลอยละลิวไปกลางอากาศ ตอนที่ Mr. Z ได้แต่ยืนนิ่งตะลึงมองร่างของหมายเลขเก้าก็ฟุ้งฝ่าอากาศไปไกลกว่าห้าเมตรแล้ว!

ตลอดทั้งร่างของหมายเลขเก้าเหมือนลูกกระสุนที่พุ่งออกจากปากกระบอกปืน เขาแนบแขนทั้งสองข้างขนานไปกับลำตัวเพื่อลดแรงเสียดปะทะขณะที่ฟุ้งฝ่าอากาศ ในสมองของชายหนุ่มคาดคำนวณจุดที่ตนเองกำลังจะตกอยู่ตลอดเวลา

ขณะที่ร่างลอยสูงจากพื้นดินหลายสิบเมตร หมายเลขเก้ารู้สึกเจ็บเสียดแปลบปลาบบริเวณนัยน์ตาทั้งสองข้างเมื่อใบหน้าปะทะกับ

มวลอากาศตอนที่ร่างพุ่งถลา แม้ภาพที่เห็นจะเกิดอาการพร่ามัวไปบ้าง เพราะแรงอัดอากาศ แต่นัยน์ตาทั้งสองข้างยังคงความคมกริบ ตอนที่ภาพที่ถูกดึงวูบไถลเข้ามาในสายตาของหมายเลขเก้าคือภาพพื้นคอนกรีตของดาดฟ้าตึกเป้าหมาย

หากปล่อยไว้อีกไม่กี่วินาทีโดยไม่ลงมือทำอะไร ศีรษะของหมายเลขเก้าต้องโหม่งกระแทกเข้ากับพื้นคอนกรีตอย่างจังแน่ หรือไม่ร่างของเขາอาจจะพุ่งเลยดาดฟ้าไปร่วงหล่นลงพบกับความเว้งว้างเบื้องล่าง

ทันใดนั้น หมายเลขเก้าปล้นทางมือออก เขาหยิบปลายฉมวกแหลมที่คาบอยู่ในปากมากุมไว้ด้วยมือทั้งสองข้าง นัยน์ตาสีน้ำตาลพลันสาดประกายวาวโรจน์ขณะที่ศีรษะพุ่งเข้าประชิดพื้นคอนกรีตของดาดฟ้าในระยะห่างไม่เกินสองนิ้ว

เคลิ่งงงง! ครืดดดด!

เสียงเสียดไถลบาดหูดังขึ้น ก่อนที่ศีรษะของหมายเลขเก้าจะโหม่งเข้ากับพื้น ชายหนุ่มรีบเงยหน้าขึ้นปักกระแทกฉมวกแหลมเข้าใส่พื้น ด้วยแรงส่งค่อนข้างมากขณะที่ร่างพุ่งทะยานมา และพื้นผิวของตึกที่ไม่สามารถเจาะทะลุได้โดยง่าย ทำให้ตลอดทั้งร่างของหมายเลขเก้าลื่นไถลลากเป็นทางยาวไปกับพื้น จนปลายฉมวกแหลมเสียดสีกับพื้นคอนกรีตเกิดสะเก็ดไฟแลบปลาบไปตลอดทาง

ใบหน้าของหมายเลขเก้าเกร็งเขม็ง เขาเกร็งกำลังส่งผ่านพลังไปยังแขนทั้งสองข้างที่กุมฉมวกจนกล้ามเนื้อผุดกระดูก พยายามกดปลายแหลมของมันให้ปักแน่นลงไปกับพื้นคอนกรีตเท่าที่จะทำได้เพื่อหยุดยั้งสภาพลื่นไถลของร่างกาย

แต่เหตุการณ์กลับไม่ดำเนินไปอย่างที่คิด เพราะพื้นคอนกรีตแข็ง ทำให้ปลายฉมวกแหลมปักลงลึกไปไม่ถึงหนึ่งนิ้วด้วยซ้ำ สภาพลื่นไถล จึงไม่หยุดลงง่ายๆ นัยน์ตาสีน้ำตาลเบิกกว้างเมื่อพบว่าตลอดทั้งร่างของเขา กำลังจะพุ่งเข้าไปปะทะกับขอบตึกของอาคารในระยห่างไม่เกินกว่าสามเมตร!

แน่นอนว่าด้วยแรงส่งมหาศาลเมื่อร่างอัดปะทะเข้ากับขอบตึก หลังจากนั้น ตลอดทั้งร่างจะกระดอนขึ้น และร่วงลงสู่ความเว้งว่างด้านล่างแน่

“Mr. Z ดิงงง!!”

หมายเลขเก้าคำรามลั่นออกคำสั่งผ่านเครื่องสื่อสารไปยังชายหนุ่ม ทำให้ Mr. Z ซึ่งถูกการกระทำที่คาดไม่ถึงของเขาสะกดจนนิ่งตะลึงไปชั่วขณะ รีบเอาปลายเชือกอีกด้านพันไว้กับแขนขวาของตนก่อน จะเกร็งกำลังแขนกระซากกลับมา

“อึกกก!”

Mr. Z คำรามเมื่อเชือกที่พันไว้กับแขนบีบกล้ามเนื้อรั้งลึกจนเจ็บแปลบ ชายหนุ่มเอนตัวทิ้งน้ำหนักทั้งหมดลงไปด้วยด้านหลัง ทุ่มกำลังหยุดยั้งสภาพลื่นไถล Mr. Z ขบกรามแน่น เกร็งกำลังจนเส้นเลือดบนขมับผุดกระตุก แต่สภาพลื่นไถลกลับไม่หยุด กระซากร่างของเขาจนขยับเข้าใกล้ขอบระเบียงไปเรื่อยๆ ในที่สุดเชือกก็รั้งร่างของ Mr. Z ล้มคว่ำลงจนใบหน้าเกือบฟาดเข้ากับขอบระเบียง

หัวใจของ Mr. Z ดิงวูบลงพร้อมๆ กับร่างกายที่ล้มคว่ำ รู้สึกว่าอาการเย็นเยือกซ่อนเิบทั่วร่าง แทบไม่ยากจินตนาการว่าสถานการณ์ทางด้านหมายเลขเก้าจะเป็นยังไง เพราะเขาตั้งรั้งเชือกเอาไว้ไม่อยู่!

ชายหนุ่มรีบติดตัวลูกชิ้นยื่นมองไปยังดาดฟ้าตึกเป้าหมายด้วยใจระส่ำ ด้วยสายตาก็มีประสิทธิภาพมากกว่ามนุษย์ปกติยิ่งเร่งให้ความเย็นเยือกแทรกเข้าสู่ร่างกายรุนแรงขึ้น เพราะเขาเห็นชัดเจนว่าดาดฟ้าตึกที่ตนกำลังมองอยู่นั้นไม่มีร่างของหมายเลขเก้า เหลืออยู่เพียงเชือกที่พาดอยู่กับขอบตึก ปลายเชือกด้านหนึ่งห้อยลงไปที่ด้านล่าง!

“หมายเลขเก้า!! หมายเลขเก้า!!”

Mr. Z ตะโกนลั่น กวาดตามองไปมาลนลาน แต่อีกไม่กี่วินาทีเสียงที่ติดต่อกลับมาทำให้เขาถอนหายใจอย่างโล่งอก

“ไม่ต้องตะโกนขนาดนั้นก็ได้รับ เดี่ยวเครื่องสื่อสารพังพอดี”

หมายเลขเก้าพูดด้วยน้ำเสียงปนอาการเหนื่อยหอบ ขณะที่กำลังปีนขึ้นมาจากขอบดาดฟ้า เป็นเพราะ Mr. Z ออกแรงดึงรั้งไว้ร่างของหมายเลขเก้าจึงไม่ปะทะเข้ากับขอบตึกรุนแรงนัก

ถึงแม้ร่างจะพลิกตกลงลงไป แต่เขาก็สามารถคว้าขอบตึกเอาไว้ได้ทัน

ในที่สุดหมายเลขเก้าก็ปีนกลับมาอยู่บนดาดฟ้าได้ ชายหนุ่มถอนหายใจอย่างโล่งอกพลงยกมือขึ้น ปาดเหงื่อที่อาบชุ่มใบหน้า

“ทำอะไรไม่ปรึกษากันเลยนะครับ”

Mr. Z พูดผ่านเครื่องสื่อสารไปยังหมายเลขเก้าด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

“อ้าว ผมก็บอกแล้วไงให้คุณจับเชือกไว้แน่นๆ”

หมายเลขเก้ากลับพูดเสียงเรียบเฉย เหมือนเหตุการณ์ที่ผ่านมาเมื่อครู่ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร ทำเอา Mr. Z ได้แต่ส่ายหน้าแค้นหัวเราะให้แก่ความบ้าระห่ำของอีกฝ่าย

“เอาเถอะ อย่ามัวมาเสียเวลาเลย คราวนี้ถึงตาคุณต้องเข้ามา

บ้างแล้วละ”

หมายเลขเก้าพูดขึ้นพลางแสร้งยิ้ม

ในที่สุด Mr. Z ก็เข้ามาয়ตั้งเป้าหมายได้สำเร็จ เขาผูกปลายเชือกฝั่งตนเองไว้กับระเบียงทางเดิน ในขณะที่อีกฝั่งหมายเลขเก้าพันเชือกไว้กับแขนใช้ตนเองเป็นหลักยึด เร่งเท้าพลังออกแรงดึงจนเชือกซึ่งดึงให้ Mr. Z ไต่เข้ามา

เมื่อ Mr. Z ทิ้งตัวลงบนดาดฟ้าตึกเป้าหมาย หมายเลขเก้าก็คลายเชือกที่พันไว้กับแขนออก ก่อนจะหยิบเครื่อง pda ออกมาเพื่อมองเปรียบเทียบแผนผังบริเวณดาดฟ้าในข้อมูลกับสถานที่จริงที่ตนกำลังยืนอยู่ ชายหนุ่มเดินไปรอบๆ ดาดฟ้าอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะมาหยุดยืนอยู่บริเวณมุมหนึ่งของดาดฟ้า

“ตรงนี้”

หมายเลขเก้าพูดขึ้น ขณะที่เหลือบตามองไปยังแผนผังของตัวตึกที่ปรากฏบนหน้าจอแสดงผลของเครื่อง pda เพื่อเปรียบเทียบ เพราะด้านล่างตรงกับจุดที่หมายเลขเก้ากำลังยืนอยู่คือบริเวณที่มีช่องระบายอากาศฝังไว้ ซึ่งเป็นจุดที่พวกเขาจะใช้เป็นทางเข้าสู่ตัวตึก

“Mr. O ครับ ทางด้านนั้นเป็นยังงัยบ้าง”

หมายเลขเก้าติดต่อผ่านเครื่องสื่อสารไปยัง Mr. O และ Mr. E ที่ได้รับมอบหมายหน้าที่ในการแทรกแซงระบบรักษาความปลอดภัยของตึกเป้าหมาย แต่แทนที่จะเป็นเสียงตอบรับจากบุคคลปลายทางอย่างที่คิดไว้ เสียงที่ดังเข้ามากลับเป็นเสียงอัดปะทะของวัตถุบางอย่าง

พลั๊กก!

“จะว่าเรียบร้อยก็ไม่เชิงนะครับ แค่ติดขัดนิดหน่อย”

Mr. O ตอบกลับมาจากเสียงอัดปะทะเสียบไป หลังจากมุ่งหน้าลงมาจากกำแพงบ่อมปรากการของเรือนจำ เอเยนต์ทั้งสองคนก็พบว่าสถานการณ์หนึ่งสงบจนน่าสงสัย ระหว่างทางที่พวกเขาผ่านมามีเจ้าหน้าที่เรือนจำรักษาการณ์แค่สามคน ไม่รวมกับคนที่พวกเขาจัดการไปบนบ่อมปรากการ แน่แน่นอนว่าเอเยนต์ทั้งคู่ผ่านอุปสรรคที่เจอมาได้ไม่ยาก

จนกระทั่งพวกเขาบรรลุถึงตึกที่ควบคุมระบบรักษาความปลอดภัยส่วนกลาง ซึ่งเป็นตึกสองชั้น ภายในตึกติดตั้งเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ควบคุมระบบรักษาความปลอดภัยของส่วนต่างๆ ในเรือนจำ

หน้าที่ของทั้งสองคือเข้าไปแทรกแซงระบบรักษาความปลอดภัยของตึกที่คุมขังหมายเลขศูนย์ เพื่อเปิดทางให้หมายเลขเก้าและ Mr. Z ลอบเข้าไปในตึกได้

เมื่อมาถึงเป้าหมาย Mr. O และ Mr. E ชุ่มคูสถานการณ์อยู่ชั่วครู่ พวกเขาพบว่าหน้าตึกมีเจ้าหน้าที่เรือนจำติดอาวุธรักษาการณ์อยู่สองคน คนทั้งคู่หันมาสบตากันเตรียมพร้อมลงมือ

Mr. E เป็นฝ่ายที่จู่โจมก่อน เขากะโจนเข้าไปใส่เจ้าหน้าที่เรือนจำที่อยู่ใกล้ที่สุดด้วยท่าทางราวกับสัตว์ร้ายพุ่งตะปบเหยื่อ กัดตัวเจ้าหน้าที่เรือนจำคนนั้นจนหมอบติดพื้น

ก่อนจะพาดหมัดกระแทกเข้าไปใส่ท้ายทอยสะบั้นสติไป ในขณะที่อีกคนตกใจจนลานหันป็นไปเล็งใส่ Mr. E แต่กลับพบว่าปืนไรเฟิลยาวในมือถูกบั่นขาดเป็นท่อนๆ ด้วยเส้นใยบางใสจาก Mr. O ที่ไหลเข้ามาประชิดตัวเขาอย่างรวดเร็ว ก่อนจะตั้งสติได้หมัดของ Mr. O ก็พุ่งเข้าไปปลายนางอย่างแม่นยำ สติดับหลังกลางอากาศ

ตอนที่ Mr. O ต่อยใส่เจ้าหน้าที่เรือนจำเป็นเวลาเดียวกับช่วงเวลา

ที่หมายเลขเก้าติดต่อเข้ามาพอดี เสียงหมัดอัดปะทะจึงแทรกเข้าไป
ในเครื่องสื่อสารของเขา

“คุณต้องเพิ่มความระมัดระวังมากกว่าเดิมนะครับ เพราะตอนนี้
เรามีปัญหาแล้วละ”

หมายเลขเก้าที่ติดต่อเข้าไปหา Mr. O เริ่มประโยคด้วยเสียง
เครียดจริงจัง ก่อนจะเล่าเหตุการณ์ที่ตนเองปะทะกับพวกรัฐบาลเงา
ซึ่งแทรกตัวเข้ามาในภารกิจอย่างไม่คาดคิดให้ Mr. O และ Mr. E รู้

นัยน์ตาคนทั้งคู่ปรากฏแวววิดกชื้นทันที

“เป็นไปได้ไหมที่พวกมันอาจจะต้องการตัวหมายเลขศูนย์เหมือน
กับพวกเรา?”

Mr. O พุดขึ้น

“ไม่ว่าพวกมันจะต้องการอะไร ย่อมไม่ใช่เรื่องที่ส่งผลดีต่อพวกเรา
แน่ ทางออกเดียวก็คือพวกเราต้องเหนือกว่าพวกมัน ตอนนี้ผมมาถึง
คาดฟ้าของตึกเป้าหมายแล้ว กำลังรอให้พวกคุณจัดการกับระบบรักษา
ความปลอดภัยอยู่ อ้อ! ถ้าคุณเจอพวกมันก็ให้การต้อนรับที่เหมาะสม
ด้วยนะครับ”

หมายเลขเก้าบอก ทำให้ Mr. O แสยะยิ้มให้แก่คำพูดประโยค
สุดท้ายของเขาขณะที่นัยน์ตาสาดประกายวาวคมกริบ

“ขอเวลาไม่เกินห้านาทีครับ”

Mr. O ตอบกลับ

“ไม่ต้องตัดการติดต่อกันนะครับ ผมอยากทราบสถานการณ์ไป
เรื่อยๆ”

หมายเลขเก้าพูด

“ทราบแล้วครับ”

Mr. O รับคำสั่ง เขาหันไปพยักหน้าให้ Mr. E ที่ยืนรออยู่ด้านข้าง บอกให้ลงมือ เอเยนต์ทั้งสองเคลื่อนตัวเข้าประชิดประตูทางเข้าตึกอย่างรวดเร็ว Mr. O ล้วงอุปกรณ์ที่รู้งเตรียมไว้ให้ออกมาจากกระเป๋า

มันเป็นอุปกรณ์ถอดรหัสรูปทรงสี่เหลี่ยมมีขนาดและความกว้างพอๆ กับไฟ ชายหนุ่มกดปุ่มเล็กๆ ด้านบน แล้วทาบน้ำหัวแม่มือข้างขวาของตนลงไปบนอุปกรณ์ เพื่อคัดลอกลายนิ้วมือเข้าไป ก่อนจะสอดมันเข้าไปในช่องรับที่ติดตั้งไว้บนบานประตู เพราะระบบรักษาความปลอดภัยของตึกเป็นแบบที่ต้องใช้การจดประจำตัวของเจ้าหน้าที่และลายนิ้วมือในการยืนยันตัวบุคคล อุปกรณ์ที่รู้งให้มาจะแทรกแซงการทำงานของประตูและป้อนลายนิ้วมือของ Mr. O เข้าไปในระบบหลอกว่าเขาคือเจ้าหน้าที่คนหนึ่งของเรือนจำที่ได้รับอนุญาตให้ผ่านเข้าออกตึก

หลังจากเสียบอุปกรณ์เข้าไปในช่องรับ ไฟดวงเล็กๆ สีแดงบนบานประตูกะพริบถี่อยู่ชั่วครู่แสดงว่ามันกำลังประมวลผลอยู่ หลังจากนั้นบานประตูก็ส่งเสียงแหลมเล็กสั้นๆ ดวงไฟเปลี่ยนเป็นสีเขียวขณะที่บานประตูคลายล็อกติดตัวเปิดออก

เอเยนต์ทั้งคู่สบตากันอีกครั้ง ก่อนที่จะเคลื่อนตัวเข้าไปด้านในตึก โดยมี Mr. O เป็นคนเดินนำหน้า หันที่ที่ก้าวเข้าไปภายในตึก เอเยนต์ทั้งคู่สัมผัสได้ถึงความเย็นจากเครื่องปรับอากาศพัดเสียดผิวกาย หลอดไฟนีออนบนเพดานที่เรียงกันเป็นแถวสาดแสงสว่างจ้าจนไม่มีปัญหาเรื่องทัศนวิสัย

แต่ข้อมูลเกี่ยวกับรัฐบาลเงาที่หมายเลขเก้าบอกทำให้เอเยนต์ทั้งสองไม่กล้าทุ่มบ่ามเคลื่อนไหว

Mr. O ซึ่งเดินนำหน้าเร่งเร้าความระมัดระวัง เขาระงับมีดทมิฬในมือแน่น พร้อมกับค่อยๆ เคลื่อนตัวเข้าไปภายในตึก พวกเขากำลังผ่านเครื่องเซิร์ฟเวอร์ที่วางเรียงรายอยู่บนชั้นวางบริเวณสองฟากของทางเดิน

ในระหว่างการมองเห็นของ Mr. O เขายังไม่พบร่องรอยที่ผิดปกติหรือสิ่งส่อพิรุณใดๆ เกิดขึ้นระหว่างทาง เป้าหมายของเขาคือเครื่องเซิร์ฟเวอร์หมายเลขเจ็ดสิบแปด ตามแผนการที่วางไว้

Mr. O มีหน้าที่เชื่อมต่อเครื่องส่งสัญญาณระยะไกลเข้าไปที่เครื่องเซิร์ฟเวอร์เพื่อเชื่อมสัญญาณไปยังห้อง หลังจากนั้นเธอจะเป็นคนลงมือเจาะเข้าสู่ระบบรักษาความปลอดภัยของตึก A เพื่อเปิดทางให้หมายเลขเก้าและ Mr. Z

ตอนนี้ Mr. O และ Mr. E ซึ่งเคลื่อนตัวเข้ามาเกือบถึงกึ่งกลางของห้องภายในตึกยังไม่ลดความระมัดระวังลง Mr. O เหลียวมองไปยังชั้นวางเครื่องเซิร์ฟเวอร์ด้านซ้ายมือของตน เขาพบว่ามันเป็นเครื่องหมายเลขห้าสิบหก แสดงว่าพวกเขามาถึงครึ่งทางแล้ว เครื่องเซิร์ฟเวอร์หมายเลขเจ็ดสิบแปดที่เป็นเป้าหมายต้องอยู่อีกไม่ไกลแน่

ขณะที่กำลังมุ่งหน้าต่อ จู่ๆ Mr. E ที่เดินตามมาด้านหลังก็เอื้อมมือมาสัมผัสผ้าที่ป่าของ Mr. O จนชะงักการเคลื่อนไหว เมื่อเขาเหลียวกลับมาก็พบกับสีหน้าของ Mr. E ที่เคร่งขมิ่งขึ้นแสดงอาการผิดปกติชัดเจนโดยไม่ต้องเอ่ยถาม อีกไม่กี่วินาทีต่อมา Mr. O ก็รู้ได้ถึงสาเหตุที่จู่ๆ Mr. E ก็มีสีหน้าเคร่งขมิ่งขึ้น

สาเหตุคือกลิ่นแปลกปลอมที่แทรกตัวผ่านอากาศลอยเข้ามากระทบฆานสัมผัส...ถึงแม้จะมีเพียงเบาบางแต่พวกเขาก็แยกแยะได้

ชัดเจนว่ามันคือกลิ่นของอะไร เป็นกลิ่นที่พวกเขารู้จักดี และภาวนาว่า
ขอสัมผัสกับกลิ่นนี้ให้น้อยครั้งที่สุดเท่าที่จะทำได้

มันเป็นกลิ่นเลือด

เอเยนต์ทั้งคู่สบตากันพร้อมกับเร่งเร้าความระมัดระวังถึงขีดสุด
เตรียมตัวเข้าปะทะตลอดเวลา

พวกเขาใช้เวลาอีกไม่กี่วินาทีก็รู้ชัดเจนว่า กลิ่นเลือดมีทิศทาง
มาจากบริเวณไหนของห้อง

กลิ่นเลือดมาจากด้านหน้าห่างจากพวกเขาไม่เกินห้าเมตร ทาง
ด้านซ้ายมือซึ่งเป็นซอกเล็กๆ ที่มีเครื่องเซิร์ฟเวอร์ตั้งอยู่

Mr. E ถลันเข้ามายืนข้างหน้า Mr. O บอกเป็นนัยว่าเขาจะเป็นคน
ลงมือสำรวจที่มาของกลิ่นเลือดก่อน Mr. O พยักหน้ารับก่อนจะกระชับ
มีดทมิฬเร่งเร้าประสาทสัมผัส เตรียมตัวสนับสนุนชายร่างใหญ่หากมี
อะไรผิดปกติเกิดขึ้น

Mr. E ค่อยๆ ย่อตัวลงเกร็งกำลังขา นัยน์ตาทั้งคู่วาวโรจน์ดูร้าย
ก่อนที่เขาจะถลันวูบเดียวก็พุ่งเข้าไปถึงบริเวณที่มีกลิ่นเลือด Mr. O เองก็
ถลันตามมาติดๆ นัยน์ตาทั้งสองข้างของเขาสาดประกายคมกริบ เมื่อ
เห็น Mr. E จ้างหมัดพร้อมจะเข้าปะทะ แต่แล้ววอการงันก็ฉายขึ้นใน
แววตาของชายหนุ่มอย่างกะทันหัน เมื่อพบว่า Mr. E ชะงักการ
เคลื่อนไหวแล้วค่อยๆ ลดหมัดลง

เมื่อไปถึงบริเวณเดียวกันภาพที่เห็นตรงหน้าก็ตอบความสงสัยของ
Mr. O ได้ทันที เบื้องหน้าของเอเยนต์ทั้งสองปรากฏร่างของชายคนหนึ่ง
นอนฟุบคว่ำจมแฉ่งเลือดอยู่บนพื้น Mr. O กวาดตามองร่างตรงหน้า
อย่างรวดเร็ว เขาพบว่าชายตรงหน้าสวมเครื่องแบบเจ้าหน้าที่เรือนจำ

หากเลือดที่เห็นเป็นของชายคนนี่จริงๆ ปริมาณเลือดที่ไหลนองพื้นจนเป็นแอ่งแดงฉานทำให้ Mr. O คาดว่าตอนนี้ผู้เคราะห์ร้ายอาจจะเป็นศพไปแล้ว

เอเยนต์ทั้งสองหันมาสบตากัน Mr. O ยกนิ้วชี้ไปที่ตัวเขาเองก่อนจะชี้ไปที่ชายนิรนาม บอกเป็นนัยว่าตนจะเป็นผู้ลงมือสำรวจร่างปริศนาถึงแม้คิดว่าร่างตรงหน้าอาจจะไม่มีลมหายใจ แต่พวกเขาก็ไม่กล้าปลดความระแวดระวังลง ขณะ Mr. O สืบเท้าเข้าประชิดร่างที่จมแอ่งเลือด

ชายหนุ่มกุ่มกระชับมีดทมิฬแน่นพร้อมเข้าปะทะ ส่วน Mr. E ก็เร่งเข้าประสาทสัมผัสจนคมกริบ เตรียมตัวโจมตีสนับสนุน

Mr. O ยืนอยู่ข้างๆ แอ่งเลือด ความไม่ไว้ใจทำให้ชายหนุ่มเลี้ยงที่จะสัมผัสเลือดโดยตรงถึงแม้ว่าจะสวมรองเท้า เขายื่นเท้าเข้าไปหาร่างที่นอนนิ่งก่อนจะหวัดเขี่ยให้ร่างพลิกหงายขึ้น สภาพด้านหน้าของร่างปริศนาที่ปรากฏต่อสายตาของเอเยนต์ทั้งคู่ ยืนยันได้ว่าความคิดของ Mr. O ถูกต้อง ร่างปริศนาตรงหน้าพวกเขาเป็นศพไปแล้วจริงๆ!!

Mr. O ประเมินคร่าวๆ ด้วยสายตา เขาคิดว่าชายคนนี้อายุประมาณสี่สิบถึงห้าสิบปี ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความหวาดกลัว ปากอ้าค้างนิยน์ตาเหลือกลนลานราวกับหวาดกลัวอย่างรุนแรง ก่อนที่จะถึงวินาทีสุดท้ายของชีวิต

แต่สิ่งที่กระตุกความสงสัยของคนทั้งสองมากที่สุดก็คือบาดแผลที่คอของศพและสิ่งที่ถือไว้ในมือ

ที่คอของศพมีแผลกรีดยาวเป็นทางขวาง จนลำคอขาดวินหวนหวนปากแผลปรากฏคราบเลือดแห้งกรัง ในมือทั้งสองข้างของศพกุ่มมีดคัตเตอร์เอาไว้ ขณะที่คมมีดชุ่มเลือดของคัตเตอร์ยังจ่ออยู่ที่ปากแผลบน

ลำคอ

หากไม่คิดอะไรให้ซับซ้อน สภาพศพที่คนทั้งคู่เห็นสามารถตีความได้เพียงอย่างเดียวว่า ชายคนนี้ฆ่าตัวตาย แต่ Mr. O คิดว่าต้องมีอะไรมากกว่านั้น เพราะสภาพของศพแสดงจุดผิดปกติหลายกรณี

ทำไมคนที่ตัดสินใจฆ่าตัวตายถึงมีใบหน้าที่หวาดผวาเหมือนไม่พร้อมที่จะตาย และสภาพของปากแผลยังขาดวินจนน่ากลัว แสดงว่าชายคนนี้ใช้คมมีดคัตเตอร์เขือนคอตนเองซ้ำๆ อย่างรุนแรงหลายครั้งจนเลือดไหลทะลักออกมามากมายก่อนที่จะเสียชีวิต เหมือนเป็นคนโรคจิต

แต่จู่ๆ ความคิดหนึ่งก็แล่นปราดเข้ามาในสมองของ Mr. O

ความคิดที่ว่า หากชายที่กลายเป็นศพตรงหน้าพวกเขาไม่ได้เป็นคนตัดสินใจทำด้วยตนเอง แต่อาจจะถูกอะไรบางอย่างบังคับจนไม่สามารถต่อต้านได้!!

Mr. O หันไปสบตา กับ Mr. E ขณะที่ความคิดในสมองของคนทั้งสองเป็นไปในทางเดียวกัน

พวกเขานึกถึงนิสัยโรคจิตน่าสยของของฟอร์ม่าลินและความสามารถของมัน!

“หมายเลขเก้าครับ ดูเหมือนปัญหาจะเสนอหน้ามาให้เราเจอเร็วกว่าที่คิด”

Mr. O ติดต่อกลับไปยังหมายเลขเก้าและรายงานเหตุการณ์ปัจจุบันให้เขา รู้ นัยน์ตาสีน้ำตาลของหมายเลขเก้าฉายความวิตกกวนขึ้นทันทีขณะที่รับฟังเรื่องราวทั้งหมด

“หมายเลขเก้า ผมคิดว่าอาจจะเป็นฝีมือของ...”

“Mr. O ผมรู้ว่า คุณจะพูดว่าอะไร ไม่มีทางหรอก พวกเราก็เห็น กับตาว่าฟอร์มาลินมันตายไปแล้ว”

หมายเลขเก้าที่คาดเดาความคิดของอีกฝ่ายได้ รีบพูดสวนขึ้น ทันทีก่อนที่อีกฝ่ายจะพูดจบประโยค

“ตอนนี้พวกเราควรมุ่งไปที่ภารกิจหลักก่อนดีกว่า อะไรที่ไม่เป็น เหตุुकคามต่อพวกเราก็ควรจะเลี้ยงไปก่อนดีกว่านะครับ”

หมายเลขเก้าบอก

“รับทราบ ผมจะทำการแทรกแซงระบบรักษาความปลอดภัย เดี่ยวนี้ละ”

Mr. O ตอบกลับ เขาหันไปพยักหน้าให้ Mr. E เป็นสัญญาณให้ มุ่งหน้าต่อ ก่อนที่จะถอยห่างออกมาจากศพปริศนา ความสงสัยยัง ทำให้ Mr. O ออดไม่ได้ที่จะเหลียวกลับไปมองศพนั้น

สภาพศพและสาเหตุการตายที่ยังคาอยู่ในความสงสัย ทำให้ ชายหนุ่มสังหรณ์ใจว่าเหตุการณ์เบื้องหน้าที่รออยู่อาจจะซับซ้อนมากกว่า ที่คิด

เอเยนต์ทั้งสองรีบมุ่งหน้าไปยังเครื่องเซิร์ฟเวอร์หมายเลขเจ็ดสิบแปด ซึ่งเป็นเป้าหมาย แต่ไม่กี่วินาทีพวกเขาก็มาถึง Mr. O หยิบเครื่องเชื่อม ต่อสัญญาณระยะไกลออกมาจากกระเป๋า เขาไล่สายตาอยู่ชั่วครู่เพื่อหา จุดเชื่อมต่อ ก่อนจะประกอบเครื่องเชื่อมสัญญาณเข้ากับเครื่อง เซิร์ฟเวอร์ เขากดปุ่มเปิดเครื่องเชื่อมสัญญาณ

ไฟแสดงสถานะการทำงานบนमुखขวของเครื่องเชื่อมสัญญาณที่มี ลักษณะเป็นกล่องสี่เหลี่ยมสว่างขึ้นบ่งบอกว่าเครื่องพร้อมใช้งาน ชายหนุ่ม กดปุ่มเครื่องสื่อสารในหูเพื่อติดต่อกลับไปยังรัฐ

“คุณรุ่งครับ ผมต่อเครื่องเชื่อมสัญญาณเรียบร้อยแล้ว คุณรุ่งครับ?”

Mr. O เอ่ยเรียกด้วยเสียงที่ดั่งขึ้น เพราะอีกฝ่ายไม่ได้ตอบรับเสียงเรียกของเขาในทันที

“ฮะ! ค่ะ ค่ะ อ้อ ทราบแล้วค่ะ รอสักครู่นะคะ ดิฉันจะเชื่อมต่อสัญญาณเดี๋ยวนี้ละ”

รุ่งตอบกลับด้วยน้ำเสียงตะกุกตะกัก แสดงอาการประหม่า

“มีอะไรผิดปกติหรือเปล่าครับ”

Mr. O ถาม แต่ก่อนที่เขาจะได้รับคำตอบจากรุ่ง ชายหนุ่มก็นึกขึ้นได้ว่าอะไรก็ตามที่พวกเขาเห็นหรือพบเจอ จะถูกถ่ายทอดผ่านกล้องขนาดเล็กที่ติดอยู่บริเวณขมับของตนเอง นั่นแสดงว่ารุ่งก็ต้องเห็นภาพเหตุการณ์ผ่านกล้องด้วยเช่นกัน เมื่อครู่นี้เขาเป็นคนมองสำรวจศพปริศนาที่ตายสยองงมแฉ่งเลือด ภาพศพคงทำเอารุ่งขวัญผวา เพราะเธอเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายวิชาการขององค์กร ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ภาคสนามที่ต้องลงมือเอาตัวเข้าไปเสี่ยงในภารกิจ จึงไม่เคยเจอเรื่องร้ายแรงมาก่อน

“ใจเย็นๆ นะครับ เพราะสิ่งที่เห็นก็คือส่วนหนึ่งของภารกิจ พวกผมเชื่อมั่นในตัวคุณนะครับ แต่ถ้าต่อไปมีเหตุการณ์อะไรที่คุณรุ่งไม่จำเป็นต้องรับรู้เพื่อให้การสนับสนุนด้านข้อมูล จะหลับตาหรือหันหน้าหนีไปบ้างหมายเลขเก้าก็คงไม่ว่าอะไรมังครับ”

ประโยคเชิงปลอบของ Mr. O ทำให้รุ่งยิ้มน้อยๆ รู้สึกผ่อนคลายมากขึ้น เพราะเธอก็รู้สึกเครียดกดดันพอสมควรที่ได้รับเลือกให้มาปฏิบัติภารกิจแทนพันธุรัตน์ การขาดพันธุรัตน์ไปก็เหมือนเกิดช่องโหว่ใหญ่ขึ้นในหน่วยงานของหมายเลขเก้า

ภระหนักจึงมาตกอยู่ที่รัฐซึ่งมีหน้าที่ต้องถมช่องโหว่ขนาดใหญ่ให้เต็ม แต่เธอไม่ค่อยมั่นใจในความสามารถของตนเองว่าจะทดแทนพันธรัตน์ได้เต็มที่หรือไม่ จึงมีความคิดว่าเธอเองอาจจะกลายเป็นตัวถ่วง

แค่เห็นภาพศพผ่านหน้าจอมอนิเตอร์เธอก็เผลอกกรี๊ดร้องออกมา กลัวจนมือชุ่มไปด้วยเหงื่อเย็นเฉียบ ใจสั่นจนพูดจาติดขัด เธอคิดว่าจะถูกคนในหน่วยตำหนิ แต่กลับได้รับคำปลอบใจ แสดงให้เห็นว่าทุกคนก็พยายามปรับตัวให้เข้ากับเธอเหมือนกัน รัฐสูญหายใจเข้าจนลึกเรียกสติกลับมา พร้อมกับเร่งเร้าพลังสมองทำให้นัยน์ตาเบื้องหลังแว่นกรอบหนาสาตประกายมู่งมุ่น

“รอสักครู่ นะคะ ดิฉันจะทำการแทรกแซงระบบ”

เธอบอก ก่อนจะพรมนิ้วมือลงไปบนคีย์บอร์ดอย่างรวดเร็ว ทำการเชื่อมต่อสัญญาณไปยังเครื่องเชื่อมต่อที่ Mr. O ประกอบเข้ากับเครื่องเซิร์ฟเวอร์ ไม่กี่วินาทีให้หลังข้อมูลของเครื่องเซิร์ฟเวอร์ก็ถูกดึงออกมาปรากฏขึ้นที่หน้าจอมอนิเตอร์เบื้องหน้ารัฐ

รัฐไล่สายตาอ่านข้อมูลอย่างรวดเร็ว มองหาจุดโหว่ของระบบรักษาความปลอดภัยของตึก เธอใช้เวลาไม่ถึงสิบวินาทีก็เจอจุดบกพร่องของระบบ เด็กสาวพรมนิ้วเรียกโปรแกรมแทรกแซงระบบที่เธอเขียนเอาไว้ ออกมาถ่ายเทข้อมูลไปยังเครื่องเซิร์ฟเวอร์เพื่อปิดระบบรักษาความปลอดภัย คิวรีวขมวดมุ่นขณะจ้องมองตัวเลขสถานะการทำงานของข้อมูลที่ส่งไป

เมื่อสถานะการถ่ายเทข้อมูลสิ้นสุดลง นัยน์ตาของรัฐพลันเบิกกว้างอย่างยินดีเมื่อพบว่าโปรแกรมแทรกแซงที่เธอส่งไปได้ผล ระบบรักษาความปลอดภัยถูกปิดลงแล้ว!

“สำเร็จแล้วค่ะ! ระบบรักษาความปลอดภัยของตึกปิดลงแล้ว แต่ไม่สมบูรณ์ทั้งหมดนะคะ พวกคุณมีเวลาสี่สิบห้านาที ก่อนที่ระบบจะกลับมาทำงานอีกครั้ง”

เธอติดต่อกลับไปยังเอเยนต์ทั้งสี่ที่รอคำตอบอยู่

“เวลาแค่นั้นก็มากเกินไปแล้วครับ ขอขอบคุณมาก”

หมายเลขเก้าที่รอฟังคำตอบอยู่เป็นฝ่ายพูดขึ้น

“Mr. O Mr. E พวกคุณรอการติดต่อจากผม บางทีผมอาจจะต้องการสนับสนุนจากพวกคุณ แต่ถ้าไม่มีเหตุการณ์อะไรผิดปกติอีกสี่สิบห้านาทีให้พวกคุณไปพบกันที่จุดนัดพบ”

หมายเลขเก้าออกคำสั่งผ่านเครื่องสื่อสาร

“รับทราบครับ หมายเลขเก้า ผมขออนุญาตตรวจสอบพื้นที่ในตึกเก็บเครื่องเซิร์ฟเวอร์นะครับ”

Mr. O บอก เพราะสภาพศพที่ตายอย่างสยดสยองของฆาตกรติดขัดค้างอยู่ในความสงสัยของเขา เร่งเร้าให้ล้างสังหารณ์ของชายหนุ่มกระซิบบอกเขาว่าต้องมีอะไรบางอย่างไม่ชอบมาพากลแน่ๆ

“ได้ ระวังตัวด้วย หากมีเรื่องอะไรผิดปกติรีบรายงานให้พวกผมทราบ เลิกกัน”

หมายเลขเก้าจบบทสนทนาลงก่อนจะตัดการติดต่อไป

Mr. O และ Mr. E ตั้งนาฬิกาข้อมือที่สวมอยู่ให้นับถอยหลังเป็นเวลาสี่สิบห้านาที พวกเขาใช้เวลาสำรวจสถานที่แห่งนี้มากพอสมควร ก่อนที่จะไปยังจุดนัดพบ หากไม่มีอะไรผิดปกติเข้ามาแทรก Mr. O หวังว่าภารกิจนี้อาจจะจบลงง่ายกว่าที่คิด

Mr. O กวาดตามองไปรอบๆ ตอนนี้พวกเขายืนอยู่ในซอกของชั้น

วางเครื่องเซิร์ฟเวอร์ ตั้งแต่พวกเขาเข้ามาในตัวอาคารก็ยังไม่พบการ
คุกคามจากฝ่ายตรงข้าม หรืออะไรที่สะกิดความสงสัยนอกจากศพปริศนา
ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่สงบเกินไปจนสะกิดความสงสัยของ Mr. O

“ผมจะสำรวจดูรอบๆ สักหน่อย แล้วคุณล่ะ?”

ชายหนุ่มหันไปถาม Mr. E

“ไป ด้วย แต่ รู้สึก ว่า ที่นี่ มีกินอะไร แปะๆ นะ”

จู่ๆ ชายร่างใหญ่ก็พุดขึ้น พลังหันหน้าไปรอบๆ ขยับจมูกไปมา
พยายามแยกแยะกลิ่นผิดปกติที่เขาคิดว่าแทรกอยู่ในอากาศ

“กลิ่น?”

Mr. O เอ๋อขึ้น เขาเองก็สูดดมหายใจเข้าลึกหลายครั้ง พยายาม
แยกแยะกลิ่นที่ Mr. O บอกว่าผิดปกติ แต่กลับไม่สัมผัสรับรู้ได้ ที่ชายหนุ่ม
รับรู้ก็มีแต่กลิ่นเลือดจางๆ ที่ยังคงล่องตามมาจากศพ และกลิ่นของน้ำยา
จากเครื่องปรับอากาศ

“อาจจะเป็นกลิ่นของเครื่องเซิร์ฟเวอร์ที่กำลังทำงานอยู่ก็ได้
เครื่องคอมพิวเตอร์ก็มีกลิ่นนะ”

Mr. O พุดขึ้น

“มาย ไซ่ แน่ มันเป็นกลิ่นแปะๆ แสบๆ จมูกนะ”

ขณะที่ Mr. E ตั้งประเด็นเรื่องกลิ่นผิดปกติที่ Mr. O ไม่อาจสัมผัส
ได้จนเขาได้แต่นิวหน้าด้วยความสงสัย จู่ๆ เสียงแหบโหยหวนแรงพลันฉีก
ผ่านความเสียบขึ้น กระตุกความสนใจของพวกเขาทั้งสองจนเหลียวมอง
ไปยังทิศทางเดียวกัน

“อือออออ อ้ากกกก!!”

เสียงนั้นดังมาจากส่วนที่ลึกเข้าไปของห้องเซิร์ฟเวอร์ ทำให้เอเยนต์

ทั้งคู่หันมาสบตากัน นัยน์ตาของพวกเขาพลันสาดประกายกว้างวคมกริบ Mr. O เป็นคนที่พุ่งถลันตามเสียงออกไปเป็นคนแรก โดยมี Mr. E ตามมา พวกเขาทั้งคู่เร่งรีบประสาทมัสต์เตรียมพร้อมเข้าปะทะ

พวกเขาพุ่งตัวออกมาจากชั้นวางเครื่องเซิร์ฟเวอร์หมายเลข เจ็ดสิบแปด ใช้โลตัสมัสต์แยกแยะทิศทางการมาของเสียง กะประมาณได้ทันทีว่าเสียงอยู่ห่างจากจุดที่พวกเขาอยู่ประมาณสิบกว่าเมตร เยื้องไปทางซ้าย จากส่วนที่ลึกเข้าไปของห้อง

เอเยนต์ทั้งคู่เกร็งกำลังขาพาร่างโถมทะยานพุ่งผ่านเครื่องเซิร์ฟเวอร์ที่เรียงรายอยู่บนชั้นวาง จนกระทั่งมาหยุดอยู่ที่หน้าประตูบานหนึ่ง คนทั้งคู่กวาดตามองไปโดยรอบ พวกเขาพบว่าตรงนี่คือจุดสิ้นสุดของห้องเก็บเครื่องเซิร์ฟเวอร์ ทางเดียวที่จะไปต่อได้ต้องผ่านประตูเบื้องหน้าพวกเขาเท่านั้น

Mr. O และ Mr. E แยกตัวออกจากกันไปฝั่งซ้ายและขวาของบานประตู แขนตัวเข้ากับกำแพง ความไม่ประมาททำให้พวกเขาไม่นุ่มน่วมบุกทะลวง Mr. O ติดต่อกลับไปหาห้องอีกครั้ง

“คุณรู้ครับ ช่วยยืนยันจุดที่พวกเราอยู่ด้วย แล้วขอแผนผังรายละเอียดของตึกรอบๆ จุดที่พวกเราอยู่”

“ค่ะ”

รู้รับคำ เด็กสาวพรมนิ้วมือลงไปบนคีย์บอร์ดเรียกข้อมูลละเอียดของแผนที่และตำแหน่งที่เอเยนต์ทั้งสองอยู่ออกมาอย่างรวดเร็ว

“คุณอยู่ที่พิกัดที่ 239 ตามแผนที่ของเราค่ะ ตอนนี้อยู่ชั้นที่หนึ่งของอาคารเก็บเครื่องเซิร์ฟเวอร์”

“ถ้ามุ่งหน้าไปทางสิบสองนาฬิกาจากจุดที่พวกผมอยู่ล่ะครับ แล้ว

ชั้นสองของอาคารเป็นพื้นที่สำหรับใช้ทำอะไร”

Mr. O ถาม

“มุ่งหน้าไปทางสิบสองนาฬิกา? ตอนนี้อยู่หน้าบานประตูที่เป็นจุดเชื่อมต่อไปยังชั้นที่สองของอาคาร ด้านหลังบานประตูเป็นบันไดเชื่อมต่อไปยังชั้นสองค่ะ หากดูตามแผนที่โดยละเอียด พื้นที่ชั้นสองของอาคารแยกออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งโล่งกว้าง อีกส่วนกันแยกแบ่งพื้นที่ออกเป็นสัดส่วน”

Mr. O รับฟังข้อมูลพร้อมกับคิดวิเคราะห์ ชายหนุ่มคิดตามหลักพื้นฐานการแบ่งสัดส่วนของอาคารว่าส่วนที่เป็นพื้นที่กว้างน่าจะเป็นห้องเก็บของหรือใช้เก็บอุปกรณ์บางอย่าง อีกส่วนที่มีการกันแยกอาจจะเป็นส่วนที่ใช้ทำงาน หรือไม่กี่ที่פקของเจ้าหน้าที่เรือนจำ

“ขอบคุณมากครับ มีอะไรจะติดต่อกลับไปไหม”

Mr. O บอกก่อนจะตัดการติดต่อลง ชายหนุ่มค่อยๆ เอื้อมมือไปจับลูกบิดประตู สบตากับ Mr. E เอี้ยวหน้าส่งสัญญาณว่าเขาจะเป็นคนลงมือ

ขณะที่กำลังหมุนลูกบิดประตูอย่างช้าๆ เสียงร้องทรมานพลันดังขึ้นอีก ก่อนที่ประตูจะถูกกระแทกอย่างแรงจากอีกฝั่งเกิดเสียงปะทะดังลั่น ประตูที่ถูกกระแทกใส่อย่างไม่คาดคิดซึ่งเกิดขึ้นเวลาเดียวกับที่ Mr. O กำลังหมุนคลายลูกบิด ทำให้ประตูดีดตัวเปิดออกอย่างแรง จนอะไรบางอย่างที่กระแทกเข้าไป ประตู พุ่งออกมาตรงหน้าเอเยนต์ทั้งสอง

นัยน์ตาเอเยนต์ทั้งสองหดรูดลงด้วยความตระหนก เป้าสายตาของทั้งสองคือชายคนหนึ่งที่นอนดิ้นทรุนทรายอยู่บนพื้นเบื้องหน้าพวกเขา เหตุการณ์อันตรายที่ คุณคามเข้าใจอย่างกะทันหันนั้นจนสร้าง ความ

ตระหนกปลุกสัญชาตญาณการจู่โจมของ Mr. E แตร้องขึ้น!

เขาเร่งเร้ากำลังที่ว่อง พุ่งโถมเข้าใส่ชายปริศนาด้วยท่วงท่า
ราวกับสัตว์ร้ายพุ่งเข้ามาเหยื่อ

“เดี๋ยวก่อน ใจเย็นๆ!”

Mr. O ตะโกนลั่นถันเข้าค้ำลำตัวของ Mr. E เอาไว้ก่อนที่เขา
จะพุ่งเข้าถึงตัวของชายปริศนา

เสียงของ Mr. O ชุดสติชายร่างใหญ่ให้หลุดออกมาจากสัญชาตญาณ
การฆ่า Mr. E คลายอาการดุร้ายลง เขาค่อยๆ ผ่อนลมหายใจช้าๆ จนเสียง
หอบหายใจรุนแรงราวกับเสียงคำรามสงบลงเรื่อยๆ

“คุณนั่นสิ เขาไม่มีอาวุธด้วยซ้ำ แล้วยังเป็นเจ้าหน้าที่เรือนจำ ลืมที่
หมายเลขเก้าบอกแล้วหรือ?”

Mr. O รีบพูดล้าทับ เพราะกลัวว่า Mr. E ยังไม่คลายอาการดุร้าย
กลัวว่าเขาอาจจะพุ่งเข้าโจมตีใส่เจ้าหน้าที่เรือนจำอีก

“ม่าย ม่าย ผม แค่ ตก ใจ แค่ ตก ใจนะ”

Mr. E บอกพลางผ่อนลมหายใจยาวๆ เขายึดตัวขึ้น ตอนนั้นแววดา
คลายอาการดุร้ายไปหมดแล้ว

“อ้อกกก อ้อกกก อ้อกกก!”

เจ้าหน้าที่เรือนจำที่จู่ๆ ก็ปรากฏตัวออกมาอย่างกะทันหันคราง
โหยหวน ดิ้นทุรนทุรายอยู่กับพื้น

นิ้วมือทั้งสิบหงิกงอ ใบหน้าเกร็งกระตุกจนปากอ้ากว้าง ดวงตา
ทั้งสองข้างก็เหลือกถลน

“คุณ คุณ เฮ้ นี คุณ!”

Mr. O พยายามตะโกนเรียก แต่เขาไม่เสีียงเข้าใกล้เจ้าหน้าที่

เรือนจำที่กำลังทรมานทรมาย เพราะสถานการณ์ยิ่งเข้าใกล้จุดอันตรายที่ไม่น่าจะไว้ใจมากขึ้น แต่ไม่ว่าจะเรียกยังไงก็ไร้การตอบสนองจากเจ้าหน้าที่เรือนจำ เขาเอาแต่เดินไปมา ซ้ำยังส่งเสียงสยองน่าหวาดกลัว เหตุการณ์สยองชวนสงสัยดำเนินต่อไปเกือบห้านาที ในที่สุดเจ้าหน้าที่เรือนจำก็หยุดเดินนอนนิ่งในสภาพที่มือทั้งสองข้างและร่างยังงอโค้งอชิง

“ตายแล้วจ้ะน้ะหรือ”

Mr. O เอ่ยขึ้น ทำท่าจะสืบทักเข้าใกล้ร่างที่นอนนิ่ง แต่ Mr. E กลับคว้าหัวไหล่ของเขาเอาไว้

“ม่าย ยัง ยัง ม่าย ตาย แน่ ได้ ยิน เสียง หาย ใจ อยู่”

ชายร่างใหญ่เอ่ยเสียงครีเอต เพราะตัวเขามีประสาทสัมผัสและสัญชาตญาณที่แหลมคมราวกับสัตว์นักล่า ถึงแม้จะเป็นเพียงเสียงลมหายใจแผ่วเบา แต่ Mr. E ก็รับรู้ได้ Mr. O ชะงักท่า มองไปยังเจ้าหน้าที่เรือนจำซึ่งยังไม่รู้ต้นสายปลายเหตุว่าทำไมจู่ๆ ถึงโผล่มาตีทรมาณต่อหน้า

พวกเขาพยายามคิดวิเคราะห์ถึงสาเหตุของอาการน่าสยง ด้วยประสบการณ์ของ Mr. O ชายหนุ่มคาดคะเนเบื้องต้นว่า ชายคนนี้อาจจะโดนพิษร้ายแรงหรือสารเคมี ซึ่งน่าจะเชื่อมโยงกับศพที่พวกเขาพบในตอนแรก

“โอ้กกกกก!!”

จู่ๆ เจ้าหน้าที่เรือนจำก็กรีดร้องขึ้นมาอีก ร่างของเขากระตุกถึงขณะสำรวจเลือดคล้ำดำพุ่งทะลักผ่านริมฝีปากที่เบียดบิด เอเยนต์ทั้งคู่เบิกตากว้างจ้องเขม็งไปยังร่างที่มีปฏิกิริยาไม่คาดคิดขึ้นมาอีก ทั้งสองรีบเบี่ยงตัวหลบหนีเลือดที่กระเซ็นจากร่างของเจ้าหน้าที่เรือนจำ

“อ้ออออ อ้ออออ! อะ อ้อกกกกก”

เจ้าหน้าที่เรือนจำครางออกมาเป็นเสียงแหบต่ำ ตะปบสองมือ
เข้าใส่ลำคอตนเองออกแรงบีบเค้นอย่างรุนแรง เล็บนิ้วมือจิกทะลุ
ผิวหนังบริเวณลำคอจนเลือดไหลอาบ ขณะที่ตลอดทั้งร่างของเจ้าหน้าที่
เรือนจำยิ่งสั่นกระตุกทुरนทुरาย ใบหน้าเขียวบิดผิดสสารรูป

ภาพที่เกิดขึ้นตรงหน้าทำเอาเอเยนต์ทั้งคู่โดนความตระหนก
โถมเข้าใส่จนวิ่งไปชั่วขณะ ก่อนที่จะเรียกสติกลับมาได้ พวกเขาทั้งสอง
จึงขม้างไปยังเจ้าหน้าที่เรือนจำที่กำลังมีพฤติกรรมสยดสยอง

นัยน์ตาพวกเขาสาดประกายคมกริบ เตรียมรบกับเหตุการณ์
ไม่คาดคิด

“อ้อกกกกก!”

เจ้าหน้าที่เรือนจำครางสยองไม่หยุด ตอนนี้อยู่ตลอดทั้งร่างอาบชุ่ม
ไปด้วยเลือดแดงสดที่ไหลทะลักออกมาจากแผลบริเวณลำคอที่เหวอะหะ
อันเกิดจากเล็บของตนเองที่จิกแทงทะลุผิวหนังเหมือนพยายามจะฉีก
เปิดลำคอ ในที่สุดอาการทुरนทुरายก็หยุดลง เจ้าหน้าที่เรือนจำฟุบคว่ำลง
ไปกับพื้นนอนจมแฉ่งเลือดของตนเอง

ถึงจะไม่รู้ต้นเหตุที่แท้จริง แต่เหตุการณ์ที่ประสบ ทำให้ Mr. O
ประเมินได้ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นต้องมีอะไรผิดปกติแน่ เพราะถึงแม้ใครสักคน
จะมีความคิดฆ่าตัวตาย แต่คงไม่ลงมือทารุณตนเองขนาดนี้แน่

ถึงแม้อยากทำ แต่ระบบรักษาความปลอดภัยของร่างกายก็คง
ไม่อนุญาต เจ้าหน้าที่เรือนจำคนนี้ควรจะสิ้นสติไปตั้งแต่ตอนที่บีบเค้น
ลำคอตนเองอย่างรุนแรงแล้ว ไม่ควรจะมีแรงเหลือมากขนาดใช้มือเปล่า
ฉีกทั้งลำคอของตนเองจนกลายเป็นแผลเปิดเหวอะหะ!

ตอนนี้ต้นเหตุของความผิดปกติที่ Mr. O กำลังสงสัยพุ่งเป้าไปที่รัฐบาลเงา แสดงว่าความกังวลของหมายเลขเก้าเป็นจริง เหตุการณ์อันตรายกำลังรุกเข้าใกล้พวกเขาเร็วกว่าที่คิด

ขณะที่ Mr. O กำลังจะติดต่อไปยังหมายเลขเก้าเพื่อรายงานสถานการณ์ปัจจุบันให้เขารับรู้ จู่ๆ ชายหนุ่มก็ชะงักความคิดนั้นไป เพราะสัญชาตญาณระวังอันตรายในร่างกายพลันแผ่กระจายขึ้น

เขารู้สึกได้ทันทีว่ามันเป็นความรู้สึกมึนงงร้ายที่แสดงเจตนาอันตรายชัดเจน

Mr. O เหลือบมองไปยัง Mr. E ที่ยืนอยู่ข้างๆ ตอนนี้นัยน์ตาของชายร่างใหญ่มีประกายดุร้ายเกรี้ยวกราด แสดงว่า Mr. E เองก็รับรู้ได้เช่นเดียวกัน พวกเขาทั้งคู่สัมผัสได้ถึงเจตนา มุ่งร้ายที่มาจากตำแหน่งเดียวกัน มันมาจากส่วนลึกด้านในประตูที่เป็นทางเชื่อมต่อขึ้นไปบนชั้นสองของอาคารเครื่องเก็บเชิร์ฟเวอร์

Mr. O เร่งเข้าประสาธสัมผัสจนคมกริบพร้อมรับมือกับเหตุการณ์อันตรายที่ใกล้ปะทุ เขากุมกระชับมีดทมิฬในมือแน่น ขณะเดียวกัน Mr. E ก็เร่งเข้าพลังจนกล้ำเนื้อที่ร่างปีบริดตัว เดินกระตุก ลมหายใจของเขาเร่งกระชั้นจนกลายเป็นเสียงแหบต่ำราวกับเสียงคำรามของสัตว์ร้าย

ในที่สุดเหตุการณ์อันตรายก็ปะทุ เอเยนต์ทั้งสองรับรู้ได้ถึงสัมผัสสังหารที่มุ่งตรงมายังพวกเขา

Mr. O วาดมีดทมิฬคู่มือเป็นวงโค้งป้องกันที่ด้านหน้าตนเอง ขณะที่ Mr. E ถลันหลบไปด้านหลังก่อนจะดีดตัวพุ่งเข้าไปใส่ประตูเพื่อเปิดฉากจู่โจม

เกิดเสียงโลหะปะทะกันพร้อมสะเก็ดไฟแลบปลາบขึ้นที่มีดทมิฬ

ในมือของ Mr. O ตามมาด้วยเสียงโลหะตกกระทบพื้น Mr. O เหลือบมองไปยังวัตถุที่ถูกเขาปิดจนร่วงหล่น มันคือเข็มฉีดยาเหล็กสองอัน อากาศประหลาดใจฉายขึ้นในแววตาของเอเยนต์หนุ่มทันที แต่ขณะเผชิญหน้ากับเหตุการณ์วิกฤติที่เร่งประชิดเข้ามา ทำให้ Mr. O ไม่มีเวลามากพอสำหรับความสงสัย

เขาเงยหน้าขึ้นจ้องเขม็งไปยังทิศทางที่เข็มเหล็กพุ่งมา ความคิดแรกที่แล่นเข้ามาในสมองคือการตามไปสนับสนุนการจู่โจมของ Mr. E ที่พุ่งทะยานล่วงหน้าไปก่อน

แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอีกไม่กี่วินาทีต่อมาทำเอานัยน์ตาของ Mr. O เบิกกว้างอย่างตระหนก

ท่ามกลางเสียงร้องคำรามดั่งลั่นของ Mr. E ชายร่างใหญ่ถูกอัดกระแทกปลิวออกมาจากด้านในประตูที่เขาพุ่งโถมเข้าไป

ชายหนุ่มพลิกตัวกลางอากาศ ก่อนที่ร่างจะร่วงกระแทกพื้น เขาทรุดเข้าข้างหนึ่งลงทันทีเมื่อกลับมายืนบนพื้นราบ Mr. E ยกมือซ้ายกุมบริเวณกลางหน้าอก ใบหน้าเกร็งกระตุกแสดงว่าพยายามข่มอาการเจ็บ สายตาทั้งสองข้างสาดประกายอำมหิตชัดเจนขณะที่มองเขม็งไปเบื้องหน้า จังหวะการหายใจของชายร่างใหญ่เร่งกระชั้น ลอดผ่านริมฝีปากออกมาเป็นเสียงคำรามแหบต่า

Mr. O มองไปยังประตูที่ Mr. E ถูกกระแทกจนลอยกระเด็นออกมา เหตุการณ์ที่เห็นทำให้ความสงสัยรุนแรงแล่นเข้ามาในสมองทันที ด้วยความคล่องตัวของ Mr. E ไม่ใช่จะโดนโจมตีใส่อย่างจังได้ง่ายๆ แต่เหตุการณ์ที่เขาเห็นเมื่อครู่ยืนยันได้ชัดเจนว่า Mr. E โดนอีกฝ่ายอัดกระแทกรุนแรงจนร่างลอยกระเด็น!

ในที่สุดความสงสัยในสมองของ Mr. O ก็ถูกยุติลงด้วยภาพที่ประจักษ์ต่อสายตา ขณะที่ความตระหนกเพิ่มขึ้นมากกว่าเดิม เอเยนต์หนุ่มเห็นแขนข้างหนึ่งโผล่ออกมาจากประตูที่เปิดค้างไว้

มันเป็นท่อนแขนขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อปูดโปนซ้อนทับกันไปมาจนหนาน่าเกลียด บนผิวหนังของแขนปรากฏเส้นเลือดผุดขึ้นซอนไชรากับหนองตัวยาว

ในวินาทีนั้น Mr. O เริ่มจินตนาการถึงร่างเจ้าของท่อนแขนยักษ์ เขาคาดไว้ว่ามันต้องมีร่างใหญ่โตพิลึกเหมือนกับตัวประหลาดที่เคยเจอมาในหลายๆ ภารกิจที่เกี่ยวข้องกับรัฐบาลเงา แต่เมื่อร่างของมันปรากฏออกมาสภาพที่เห็นกลับผิดจากที่เขาคาดคิดไว้

ศัตรูซึ่งไม่รู้ที่มา มีขนาดร่างกายไม่ต่างอะไรจากมนุษย์ปกติ มันสวมชุดดำรัดรูปทั้งตัว ส่วนใบหน้าปกปิดไว้ด้วยหน้ากากแก๊ส มีเพียงแขนขวาเท่านั้นที่ใหญ่โตผิดปกติ รอบวงของท่อนแขนที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อขนาดใหญ่เท่าๆ กับลำตัวของมันด้วยซ้ำ ความยาวของแขนตั้งแต่หัวไหล่จนถึงมือก็ยาวกว่าส่วนสูงของมันจนแขนลากไปกับพื้น

“ระ วัง!”

Mr. E ตะโกนลั่น จน Mr. O สะดุ้ง เพราะสภาพที่เหนือความคาดหมายของฝ่ายตรงข้ามทำให้เอเยนต์หนุ่มเสียสมาธิไปชั่วขณะ เมื่อรังสติกลับมา ทำให้รับรู้ได้ว่ามีเข็มฉีดยาเหล็กอันหนึ่งกำลังพุ่งฝ่าอากาศตรงเข้ามาใส่ใบหน้าของเขา!

Mr. O เอี้ยวคอหลบ พร้อมกับวาดมีดทมิฬปิดเข็มฉีดยาเหล็กที่กำลังจะพุ่งเข้าใส่ใบหน้าจนเบนทิศทาง เข็มฉีดยาพลาดเป้าพุ่งไปปักคาอยู่กับเครื่องเซิร์ฟเวอร์ด้านหลังของ Mr. O

อานาภาพการแทงทะลวงของเข็มทำให้เอเยนต์หนุ่มเสียวสันหลังดู
แทบไม่อยากจินตนาการว่าหากเขารั้งสติกลับมาซ้ำกว่านี้ไปไม่กี่
วินาที ผลลัพธ์ที่ออกมาจะเลวร้ายขนาดไหน Mr. O จ้องเขม็งไปยังศัตรู
ปริศนาที่ปรากฏตัวออกมาอย่างไม่คาดคิด พร้อมกับวิเคราะห์เหตุการณ์
หาทางรับมือ

ฝ่ายศัตรูเองก็มองมายัง Mr. O ก่อนที่จะเหลียวมองไปยัง Mr. E
ที่กำลังชวนตัวลุกขึ้นยืนอย่างช้าๆ มันเองไม่มีท่าทีหวาดหวั่น ตลอดทั้ง
ร่างยังยืนแน่นิ่ง ไม่มีเสียงใดลอดผ่านออกมาจากหน้ากากแก๊สที่มัน
สวมอยู่นอกจากเสียงลมหายใจพืดพาดเสียดหู

Mr. E ที่เริ่มคลายอาการเจ็บ จ้องไปยังศัตรูปริศนาด้วยสายตา
ดูร้าย ชายร่างใหญ่คิดทบทวนถึงความผิดพลาดของเหตุการณ์เมื่อครู่
เขามั่นใจว่าตนเองโถมเข้าโจมตีด้วยความรัดกุมไม่ใช่ป่วนปาม

แต่สิ่งที่รออยู่กลับอยู่เหนือความคาดหมาย Mr. E ยังจำภาพ
ตอนที่เขาโถมเข้าไปพบกับร่างของมันหลังประตูและวินาทีที่มันตัว
ท่อนแขนขนาดใหญ่ซุกเข้าใส่เขาได้อย่างแม่นยำ

เขานึกขอบคุณสัญชาตญาณป้องกันตัวของตนเองที่ฉับไวเพียงพอ
ชายหนุ่มจึงรั้งแขนทั้งสองข้างมาป้องกันบริเวณหน้าอกไว้ทัน แต่ถึง
อย่างนั้นแรงกระแทกก็ยังส่งผ่านทะลุไปถึงลำตัวจนปวดแปลบไปถึง
ชายโครง

เกิดช่วงเวลาสุญญากาศอยู่เกือบนาทีเนื่องจากไม่มีใครลงมือ
เคลื่อนไหวก่อน เอเยนต์ทั้งสองยังแน่นิ่งพยายามวิเคราะห์ศัตรูตรงหน้า
เหมือนกับที่ศัตรูปริศนาก็กำลังหาทางจัดการกับพวกเขาทั้งคู่!

ด้วยสัญชาตญาณของ Mr. E ทำให้เขารู้ว่าจำนวนคนที่มากกว่า

ไม่ทำให้พวกเขาได้เปรียบ มันเป็นสัญชาตญาณของสัตว์ร้ายที่ซึ่งประเมินฝ่ายตรงข้าม หากไม่มีความมั่นใจว่าจะล่าสังหารได้ ร่างกายก็จะไม่ขยับ ถึงแม้จะบอกออกมาเป็นคำพูดไม่ได้ แต่ตอนนี้ชายร่างใหญ่สัมผัสได้ว่า กล้ามเนื้อทุกมัดในกายไม่อนุญาตให้เขาจู่โจม

“กลัวอยู่หรือไง”

จู่ๆ น้ำเสียงแหบต่าก็ดังขึ้นยุติสภาพสูญญากาศลง

นัยน์ตาของเอเยนต์ทั้งสองสาดประกายอำมหิตเข้มข้นกว่าเดิม ขณะที่จ้องเขม็งไปยังเจ้าของประโยชน์คหยาม แต่ศัตรูปริศนากลับยืนอย่างเยือกเย็นไม่ได้มีอาการยี่หระต่อท่าทางคุกคามที่มาจากพวกเขา

“บางทีธรรมชาติก็ไม่ได้ออกแบบร่างกายของมนุษย์มาให้เหมาะสมกับการดำเนินชีวิตในทุกสถานการณ์ ทุกอย่างจำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยน”

จู่ๆ ศัตรูปริศนาก็เอ่ยประโยคชวนสงสัย มันยกแขนขวาที่ใหญ่ผิดปกติขึ้น รวบนิ้วมือทั้งห้าเข้าด้วยกันก่อนจะคลายออกซ้าๆ ท่าทางและคำพูดที่แปลกประหลาดทำให้เอเยนต์ทั้งสองยิ่งเร่งรัดความระแวดระวัง เตรียมรับมือกับเหตุการณ์อันตราย

จู่ๆ ชายสวมหน้ากากแก๊สก็พลิกข้อมือ หมายฝ่ามือซ้ายขึ้น ทำให้พวกเขาทั้งคู่เห็นว่าที่ข้อมือข้างซ้ายของมันมีสิ่งที่คล้ายกับปลอกแขนโลหะสวมอยู่ ศัตรูปริศนาระดุกข้อมือซ้ายอีกครั้ง ปราบกฎเข้มฉืดยาเหล็กถูกดีดออกมาจากปลอกแขนโลหะ ส่งเข้ามาในฝ่ามือซ้ายของมัน

การกระทำที่สื่อเจตนาโจมตีของศัตรูปริศนา ทำให้กล้ามเนื้อทั่วร่างของ Mr. E เกร็งกระตุก ขณะที่ Mr. O กุมมีดทมิฬแน่นพร้อมโถมเข้าจู่โจม แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นกลับไม่เป็นไปตามที่พวกเขาคิดไว้

ชายสวมหน้ากากแก๊สไม่ได้ใช้เข็มฉีดยาเหล็กจุ่มใส่พวกเขา

แต่กลับปักเข็มเข้าไปในแขนขวาที่ใหญ่ผิดปกติ ฉีดของเหลวที่อยู่ในเข็มใส่ร่างตนเอง!

เอเยนต์ทั้งสองได้แต่มองการกระทำของมันด้วยความงุนงง แต่อีกไม่กี่วินาทีต่อมาสัญญาณตาของพวกเขากลับปรากฏอาการตระหนกเข้ามาแทน

หลังจากฉีดยาเข้าไป ผิวหนังและกล้ามเนื้อบนท่อนแขนขวาที่ใหญ่ผิดปกติของมันพลันเต้นกระตุกปูดโปน ภายในเวลาไม่ถึงห้าวินาที กล้ามเนื้อบนท่อนแขนขวาของมันก็บวมจนผิดรูป รวากับลูกโป่งที่ถูกอัดลมจนพองจนจะแตกระเบิด

เป็นอีกครั้งที่ความสงสัยอัดกระแทกใส่สมองของเอเยนต์ทั้งสอง เมื่อสภาพของท่อนแขนที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อบวมปูดจนแทบจะแตกระเบิดของศัตรูปริศนาเริ่มค่อยๆ คืบคลาน กว้างขึ้นที่ปูดพองหดตัวกลับคืนรูป

จากท่อนแขนที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อบวมพองน่าเกลียดกลายเป็นท่อนแขนที่อยู่ในสภาพปกติเหมือนกับแขนข้างซ้ายของมัน

“อืม ผลข้างเคียงของยา จะกี่ครั้งก็ยังไม่ชิน”

ชายสวมหน้ากากแก๊สเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย มันยกแขนขวาที่คืนสภาพขึ้นตรงหน้าพลางรวบมือเป็นกำปั้นก่อนจะคลายมือออกขยับนิ้วไปมา เหมือนกำลังตรวจสอบการตอบสนองของแขนตนเอง

พฤติกรรมประหลาดที่ทำเหมือนไม่เห็นเอเยนต์ทั้งสองอยู่ในสายตาทำให้ Mr. O สบโอกาส

เขาสัมผัสได้ว่าศัตรูที่อยู่ต่อหน้ากำลังลดความระวัง ชายหนุ่มจึง

รีบฉวยโอกาส เเร่งร้าวสมาธิและจิตสังหารจนนัยน์ตาของเขาหดบวมลง
 สาดประกายคมกริบ

Mr. O กุมกระชับมีดทมิฬ เขาย่อร่างลงต่ำเกร็งกำลังขาจนกล้ามเนื้อ
 ผุดไปนก่อนจะดีดร่างโถมทะยานเข้าใส่เป้าหมายด้วยเจตนาสังหาร
 เมื่อเข้าใกล้เป้าหมายจนอยู่ในระยะหวังผลของการโจมตี ชายหนุ่มพลัน
 ตวัดมีดทมิฬในมือขวาเสือกแทงเข้าใส่ช่วงอก ขณะที่ตวัดมีดในมือซ้ายฟัน
 เข้าใส่ช่วงลำคอของมัน แสดงเจตนาสังหารในการโจมตีเพียงครั้งเดียว!

ขณะที่ทุกอย่างกำลังจะดำเนินไปอย่างที่คิด เขาเห็นชัดเจนว่าคมมีด
 กำลังจะคุกคามเข้าใส่เป้าหมายอย่างแม่นยำ แต่ในสวนเลี้ยวความรู้สึก
 ของ Mr. O เขาพบว่ามီးอะไรบางอย่างผิดปกติ ขณะที่ความสงสัยก่อตัว
 ขึ้นในใจ ความรู้สึกในด้านลบก็โถมเข้าใส่เขาจากด้านหลังจนรู้สึกเย็น
 วาบไปทั่วร่าง

นัยน์ตาของชายหนุ่มเหลือบมองไปตามสัญชาตญาณ ภาพที่
 ถ่ายทอดเข้ามาในคลองจักษุนั้นอยู่เหนือความคาดคิดของเขาโดยสิ้นเชิง

สัมผัสอันตรายที่ Mr. O รับรู้ได้มาจากร่างชุ่มเลือดของเจ้าหน้าที่
 เรือนจำที่เสียชีวิตอย่างทุรนทุราย

เมื่อไม่กี่นาทีก่อน ร่างนั้นพุ่งเข้าใส่ชายหนุ่มจากด้านหลัง มัน
 กางแขนทั้งสองข้างออกกว้างวาดนิ้วมือหงิกงอฟาดตะปบเข้าใส่เขา
 สภาวะที่พุ่งโถมเข้าโจมตีอย่างรุนแรงทำให้ Mr. O หหมดโอกาสที่จะรั้งมือ
 กลับไปป้องกันตัวได้ทัน แต่ถึงมีโอกาส Mr. O ก็ไม่คิดจะชะงักการโจมตี
 เพื่อรั้งมือกลับไปป้องกันตัว เพราะเขามั่นใจในสัญชาตญาณอันแหลมคม
 คู่ร้ายของชายที่อยู่เบื้องหลังเขา!

เสียงแผดร้องคำรามลั่นพลันดังขึ้น Mr. E โถมทะยานเข้าใส่ร่าง

ชุ่มเลือดของเจ้าหน้าที่เรือนจำ

เหมือนกับสัตว์ร้ายกระหายเลือด ชายร่างใหญ่ถือกระบี่แทงเข้าใส่
ช่วงเอวของร่างหน้าที่เรือนจำจนลำตัวบิดงอ ส่งร่างชุ่มเลือดกระเด็นไป
อัดกับกำแพง คดีคล้ายสถานการณ์อันตรายให้เพื่อนร่วมหน่วย

เคี้ยงง!

เสียงโลหะเสียดปะทะดังขึ้นดึงความสนใจของ Mr. O เมื่อหัน
กลับมาชายหนุ่มก็พบว่าคมมีดทมิฬของตนเองที่แทงใส่ช่วงอกและลำคอ
ถูกเข็มฉีดยาเหล็กทั้งสองอันในมือของศัตรูปริศนาตำราบัวไว้

วินาทีที่เผชิญหน้าในระยะประชิด Mr. O ได้กลืนยาเห้มน้ฉุนรุนแรง
ที่ไชยออกมาจากร่างของมัน จนเขาต้องย่นจมุกด้วยความสะอิดสะเอียน
ชายหนุ่มเกร็งกำลังแขนพยายามออกแรงผลักมีดทมิฬแทงเข้าใส่ร่าง
ของมัน แต่ศัตรูปริศนามีกำลังมากกว่าที่เขาคิด

มันใช้มือที่ถือเข็มฉีดยาเหล็กตำนมีดของเขาเอาไว้ได้อย่างไม่
ลำบาก และดูเหมือนเขาเองที่ตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ เพราะแขนทั้งสอง
ข้างที่เกร็งกำลังรุนแรงกำลังลั่นหนักขึ้นเรื่อยๆ

“อย่าพยายามเลย”

เสียงแหบต่ำลอดผ่านหน้ากากแก๊สออกมา ทันใดนั้น Mr. O รู้สึก
ได้ทันทีว่าตนเองกำลังตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ เพราะเข็มฉีดยาเหล็ก
กำลังตำนมีดของเขาออกห่างจากร่างของมันมากขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่ปลาย
เข็มแหลมกำลังถูกดันเข้ามาประชิดลำคอและช่วงอกของเขาเอง!

เสียงโลหะเสียดปะทะดังขึ้นอีกครั้ง เข็มฉีดยาเหล็กและมีดทมิฬ
เสียดสีกันจนเกิดสะเก็ดไฟแลบปลาบ ศัตรูปริศนาฉลัก Mr. O จนถอย
ถลันออกมา ขณะที่ Mr. E เป็นฝ่ายพุ่งเข้ามาโจมตีแทน

ชายร่างใหญ่ทุ่มโถมเข้าไปได้อย่างดุเดือด

เขาเกร็งกำลังแขนจนกล้ามเนื้อบีบรัดตัวเกร็งกระตุก วาดหมัดหมายอัดกระแทกเข้าไปใ้บริเวณช่องอกใกล้ๆ กับหัวใจเพื่อดับลมหายใจของมัน เขาเรื้อนกำลังทั่วร่างประจุไว้ที่หมัด หากเข้าเป้าหมายคงมีพลังทำลายเพียงพอที่จะป่นกระดูกซี่โครงและอวัยวะภายในจนแหลกละเอียด!

แทนที่จะถอยหลบ ชายสวมหน้ากากแก๊สกลับโจมตีสวนกลับมา มันตัวตมมือแทงเข็มฉีดยาเหล็กทั้งสองอันเข้าไปในนัยน์ตาทั้งคู่ของ Mr. E!

ดวงตาที่สาดประกายดุเดือดราวสัตว์ร้ายเบิกกว้าง ขณะที่เห็นปลายเข็มแหลมคุกคามเข้าไปในนัยน์ตาของตนเอง Mr. E ตัดสินใจในเสี้ยววินาทีหางยหลังลงแหงนหน้าหลบปลายเข็มแหลม ส่งผลให้สภาวะโจมตีของเขาหยุดลง ชายร่างใหญ่ติดตัวดีลังกาถอยกลับออกไปตั้งหลัก รู้สึกได้ว่าชีพจรของตนเองกระตุกถี่ขึ้นเพราะคาดไม่ถึงว่าศัตรูคิดจะโจมตีแลกชีวิตกับตนเอง

หมัดของเขาเมื่อครู่นี้หากเข้าเป้าย่อมบดกระดูกและอวัยวะภายในของฝ่ายตรงข้ามแหลกละเอียด แต่นั่นหมายความว่าเขาดองใช้นัยน์ตาทั้งสองข้างแลกมาเช่นกัน Mr. E มองกลับมายังศัตรู เขาพบว่ามันยังยืนแน่นิ่งไม่มีท่าทางตระหนก

“ไม่คุ้มหรือไง ตาสองข้างแลกหนึ่งชีวิต”

ชายสวมหน้ากากแก๊สพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย มันจบประโยคด้วยเสียงหัวเราะแหบต่ำ

“ชีวิตไร้ค่าของแก เอาอะไรไปแลกก็ไม่คุ้มหรอก!”

Mr. O ตะคอกเสียงเหี้ยมใส่มัน

“อ้อ แต่ยังไงชีวิตก็คือชีวิต ไม่มีสูงต่ำ จะมีก็แต่ความเห็นแก่ตัวที่มองว่าชีวิตของตนเองมีค่ามากกว่าคนอื่นเท่านั้น”

“พาล่ามอะไรของแกวะ พวกสวะที่เอาแต่หลบอยู่ในหลืบอย่างแก มีสิทธิ์มาพาล่ามเรื่องคุณค่าของชีวิตด้วยรีไร้ง”

Mr. O ตะคอกใส่หน้ามันด้วยประโยคแสดงเจตนาขี้ขลาด

“ถ้าคุณหมายถึงองค์กรที่ผมอยู่ละก็ อาจจะใช้ แต่ไม่ใช่ตัวผมแน่ ผมแค่อยู่กับพวกเขา เพราะพวกเขาหยิบยื่นงานที่ตรงกับเจตนาของผมให้ก็เท่านั้น”

ประโยคออกย้อนทำให้เอเยนต์ทั้งสองหันมาสบตากัน คนทั้งคู่มีความคิดไปในแนวทางเดียวกันว่า พวกเขา กำลังเผชิญหน้ากับศัตรูที่มีสภาพจิตผิดปกติแน่ ซึ่งทำให้พวกเขาเริ่มกังวลมากขึ้น เพราะศัตรูประเภทนี้แทบจะไม่สามารถคาดเดาหรือประเมินพฤติกรรมของมันได้ในระยะเวลาอันสั้น

“สิ่งที่มนุษย์ทุกคนมีความเสมอภาคกัน มีเพียงความเจ็บปวดและความตาย”

ศัตรูปริศนาไม่ได้ใส่ใจต่อประโยคขี้ขลาดของ Mr. O มันยังพยายามอธิบายจุดยืนในความคิดของตนเอง ยิ่งชายสวมหน้ากากแก๊สเอ่ยปากพูดมากขึ้นเท่าไรมีแต่จะยิ่งยืนยันความคิดที่ผิดปกติของมันมากขึ้นเท่านั้น

มาถึงตอนนี้เอเยนต์ทั้งคู่มั่นใจแล้วว่าศัตรูตรงหน้าไม่ใช่คนที่มีจิตใจปกติแน่ ด้วยประสบการณ์ที่เคยปะทะกับไอ้โรคจิตอย่างฟอร์มาลีน เอเยนต์ทั้งสองพอจะวิเคราะห์ได้ว่า เมื่อเผชิญหน้ากับศัตรูประเภทนี้ควรจะลงมือยังไง เพราะวิธีรับมือกับไอ้พวกโรคจิตแยกได้เป็น

สองทาง

ทางแรกคือรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวมันและแยกประเภทของความผิดปกติในจิตใจ คำนวณความเป็นไปได้และตีความออกมาเป็นแผนการเหมือนที่เคยใช้จัดการกับฟอร์มาลีน แต่พวกเขาทั้งคู่รู้ว่าไม่มีเวลามากขนาดนั้น จึงเหลือเพียงทางเลือกสุดท้ายคือตัดสินใจด้วยวิธีสังหารและสัญชาตญาณ ว่าฝ่ายไหนจะมีความเจ็บคมมากกว่ากัน

เพราะพวกเขาทั้งคู่ประเมินแล้วว่าศัตรูตรงหน้าไม่ได้ร้ายกาจเท่าฟอร์มาลีนที่มีความสามารถแผ่ความกดดันหรือสามารถเข้าถึงและควบคุมจิตใจและสมองของเป้าหมายได้ ถึงมันจะมีความสามารถแปลกประหลาดที่ใช้สารบางอย่างควบคุมกล้ามเนื้อในร่างกาย และอาจจะมีสารชนิดอื่นๆ ที่สามารถแสดงผลต่อร่างกายมนุษย์ที่รับสารนั้นเข้าไปในรูปแบบต่างๆ กัน

เมื่อเหตุการณ์ดำเนินมาถึงตอนนี้เอเยนต์ทั้งคู่พอจะคาดเดาออกแล้วว่า อะไรที่เป็นสาเหตุการตายอย่างทรมานของเจ้าหน้าที่เรือนจำที่เขาพบ แต่ยังไม่มั่นใจว่าเป็นศัตรูที่ใช้การโจมตีโดยตรงที่กายภาพ หากวัดกันที่ความเจ็บคมฉับไวทางกายภาพหรือความสามารถในการสังหารพวกเขาก็พร้อมที่จะลองเสี่ยง ถึงแม้จะไม่มีเชื่อมั่นเต็มร้อยว่าจะสามารถโค่นมันได้ก็ตาม

Mr. O หันหน้าไปสบตากับ Mr. E ส่งสัญญาณให้เตรียมตัวเปิดฉากรุมสังหาร ชายร่างใหญ่พยักหน้ารับ นัยน์ตาของเขาสาดประกายดุเดือดอำมหิตขึ้นมา พร้อมกับเร่งเร้าพลังและประสาทสัมผัสพร้อมปะทะ!

“อาจจะเป็นอย่างที่แกบอกก็ได้นะว่า สิ่งที่เขาเตรียมกันของมนุษย์คือความเจ็บปวดและความตาย นั่นเพราะว่า แกกำลังจะได้ทั้งสองอย่าง

ที่พูดมาไงล่ะ!”

Mr. O เอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยียบ ขณะที่รอยยิ้มอำมหิตผิขึ้นที่มุมปากชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ ชายหนุ่มกุ่มกระชับมีดทมิฬคู่และเร่งเจ้าพลังจนเดือดพล่าน สัมผัสได้ถึงจิ้งหะซีพจรที่กำลังเต้น

รุนแรงพอๆ กับเจตนาการฆ่า!!

